

Око тигра. У пошуках скарбів
Уилбур Смит

Гаррі Флетчер, власник невеликого туристичного судна, що ходить уздовж берегів Африки, випадково дізнається одну таємницю... Виявляється, у водах Мозамбіку затонув фрегат зі скарбами. Серед них – трон індійських царів, прикрашений самоцвітами й діамантом! Мимоволі Гаррі приєднується до пошуків і переходить дорогу лондонському бандитові Менні Резніку і його ватазі головорізів. Гаррі усвідомлює: щойно дорогоцінний вантаж опиниться на поверхні – добра не жди! Часу на роздуми майже не лишилося. Він повинен випередити Резніка...

Вілбур Сміт

Око тигра

У пошуках скарбів

Цю книжку я присвячую своїй дружині МОГІНІЗО —

найкращому створінню з усіх, що колись зустрічав

ТИГРЕ! ТИГРЕ! Твої очі

Сяють у безоднях ночі...

Досі в небесах не зник

Твій страшний і грізний лик.

Вільям Блейк

Це був один з тих сезонів, коли риба з'явилася пізно. Мій човен і його команда тяжко трудилися, щодня вирушаючи далеко на північ і повертаючись до Великої гавані аж темної

ночі, та тільки шостого листопада нам трапилася перша велика рибина, яка ковзала на пурпурових брижах Мозамбіцької течії.

На той час я вже втратив надію напасти на рибу. Мого човна заорендував рекламний бос із Нью-Йорка на ім'я Чак Мак-Джордж – один з моїх регулярних клієнтів, який щороку пускався в мандри до острова Сент-Мері, долаючи шість тисяч миль, щоб зловити великого марліна. Це був низенький жилавий чоловічок, лисий, як страусове яйце, із сивими скронями і зморшкуватим обличчям брунатної мавпи, але з дебелими, міцними ногами, такими незамінними під час риболовлі.

Отож, коли ми, нарешті, побачили рибину, вона пливла поверх води, виграючи своїм плавцем, що був довший за людську руку й мав вигин у формі ятагана. Саме цей вигин відрізняє марліна від акул або дельфіна. Анджело примітив марліна тієї самої миті, що і я, проте й далі стояв на передній палубі, збуджено волаючи звідти; його чорні циганські кучері звисали на темні щоки, а зуби виблискували проти яскравого тропічного сонця.

Рибина то вихоплювалася з води, то гойдалася на хвилях, неначе величезна колода, чорна, важка й масивна; її хвостовий плавець граційно повторював усі рухи спинного, аж поки вона пірнула і вода зімкнулася над її широкою іскристою спиною.

Я повернувся й глянув на нижню палубу. Чаббі вже допомагав Чакові розташовуватись у великому кріслі риболова, закріплюючи важкі ремені й підбдьорюючи його, а тоді звів очі вгору й перехопив мій погляд.

Чаббі зневажливо скривився і сплюнув за борт – різкий контраст із тим хвилюванням, яке охопило всіх нас. Чаббі – справжній здоровило, заввишки, як я, але набагато кремезніший і витриваліший. До того ж він один з найзавзятіших песимістів у нашій справі.

– Сором'язлива риба, – пробурчав Чаббі й сплюнув знову.

Я всміхнувся й гукнув:

– Не зважай на його слова, Чаку! Твій давній друг Гаррі допоможе тобі зловити цю рибу.

– Я маю тисячу зелених, яка підказує мені, що в тебе нічого не вийде! – крикнув Чак мені у відповідь, поморщившись від сліпучих сонячних відблисків, що ковзали по воді.

Його очі мерехтіли від збудження.

– А я кажу, що вийде! – пристав я на заклад, якого не міг собі дозволити, і зосередив усю увагу на рибі.

Чаббі, звичайно ж, мав рацію. Після мене він найкращий у світі знавець риб'ячих звичок.

Цей марлін був великий, обережний і лякливий.

П'ять разів я кидав йому принаду, вдаючись до всіх можливих хитрощів. Але щоразу він утікав від мене, як тільки я намагався скерувати наперейми йому свою «Танцівницю».

— Чаббі, в ящику з льодом є свіжі шматки дельфінячого м'яса. Підтягни гачки, і ми настромимо його! — скрикнув я в розпачі.

Начепивши м'ясо, я відпустив снасть, і принада попливла по хвилях, немов жива. Зловити момент, коли марлін ковтнув її, було неважко. Він неначе підняв свої широкі плечі, і я побачив, як зблиснуло його черево, схоже на дзеркало під водою.

— Ключув! — заверещав Анджело. — Він ключув!

Я доручив рибину Чакові, коли тільки звернуло на одинадцяту ранку. До напнутої у воді жилки треба докладати чимало зусиль. Але мій клопіт був іще більший, аніж просто зціпити зуби й тримати важке склопластикове вудлище. Я спрямовував «Танцівницю» слідом за марліном, а той шалено пручався й відчайдушно стрибав у воді. Нарешті Чак, умоствоившись у кріслі риболова, наліг на рибину, впираючись своїми дужими ногами.

Через кілька хвилин після полудня Чак таки здолав марліна. Рибина виринула на поверхню й стала окреслювати кола, які завдяки Чакові щораз вужчали, аж поки ми підчепили її гаком.

— Гей, Гаррі! — несподівано вигукнув Анджело, порушивши мою задуму. — А в нас гості!

— Про що ти, чоловіче? — спитав я.

— Сам Великий Джонні завітав до нас, — Анджело махнув рукою на воду. — Рибина пустила кров, і він це почув.

Я глянув туди, куди показав Анджело, й побачив акул. Її тупий плавець розтинав поверхню моря. Вона наближалася до нас, принаджена боротьбою й запахом крові. Це був здоровезний молот.

— Тримай стерно, Анджело, — гукнув я й віддав штурвал.

— Гаррі, якщо ти дозволиш цьому мерзотникові зжувати мою рибину, то можеш попрощатися зі своєю тисячею зелених, — пробурчав Чак, обливаючись потом у своєму кріслі.

Я пірнув у рубку, де, опустившись навколішки, підняв засувки дверцят машинного відділу й відчинив їх. Лежачи на животі, я просунув руку в люк і вхопився за приклад схованого там

карабіна.

Повернувшись на палубу, я перевінив, чи він заряджений, і переставив його на автоматичний вогонь.

— Анджело, підпливи-но ближче до цього Джонні.

Перекинувшись через поручні на носі «Танцівниці», я глянув на акулу, а Анджело тим часом підвів човна майже впритул до неї. Це справді була риба-молот – здоровезна, завдовжки з дванадцять футів. У прозорій воді вона видавалась якоюсь бронзовою.

Я старанно прицілювався між страхітливі очі, що прикрашали потворну акулячу голову, й натис на курок.

Карабін затріщав, порожні гільзи заторохтіли по палубі, а вода вибухнула безліччю бризок. Акула конвульсивно здригнулася: кулі влучили їй у голову, розтрощивши хрящуватий череп і розірвавши крихтний мозок. Вона перевернулася голічерева й помалу почала занурюватись у воду.

— Дякую, Гаррі, – відітхнув Чак у своєму кріслі, досі ще спітнілий і червоний.

— Це належить до моїх обов'язків, – усміхнувся я до нього й пішов до штурвала, щоб змінити Анджело.

За десять хвилин до першої Чак почав витягати марліна, вимучивши його так, що велика рибина перекинулася набік, насилу ворушачи перевтомленим хвостом і спазматично хапаючи повітря. Її помутніле око було завбільшки зі стигле яблуко, а довге тіло пульсувало й вигравало тисячею відтінків срібла, золота й королівського пурпуру.

— Тепер обережно, Чаббі! – гукнув я, надівши рукавичку й підтягаючи рибу якнайближче до Чаббі, який тримав уже наготові сталевий гак.

Чаббі презирливо зблиснув на мене очима, дорікаючи мені, певно, тим, що, коли я ще був безпритульником у лондонських нетрях, він уже настромляв на гарпун здоровезних риб.

— Зачекай, поки коток розмотається, – дав я ще одну пораду, щоб допекти йому.

Чаббі гидливо скривив губи.

Хвиля підняла рибу ближче до нас, відкривши її широкі груди, які сріблилися між відстовбурчених плавців.

— Ну-бо! – скрикнув я, і Чаббі затопив у риб'яче тіло сталевий гак.

Рибина забилася в агонії посеред білої піни, обсипавши нас бризками морської води.

На Адміралтейському причалі я повісив марліна на стрілу портового крана. Бенджамін, наглядач причалу, підписав сертифікат, підтвердивши, що риба, яку ми зловили, важить вісімсот сімнадцять фунтів. І хоч яскраві флуоресцентні барви трохи зблякли і злилися в каламутно-чорний колір смерті, проте риб'яча туша вражала своїми розмірами – чотирнадцять футів і шість дюймів від носа до кінчика роздвоеного, наче в ластівки, хвоста.

«Містер Гаррі повісив на пристані справжнього Мойсея», – таку чутку рознесли по вулицях босоногі хлопчики, й остров'яни, вхопившись за чудовий привід утекти з роботи, прибігли на причал, щоб помилуватися фантастичним уловом.

Чутка долетіла аж до урядового палацу, що стояв на крутій скелі, і президентський «лендровер» зі строкатим прапорцем на капоті прогуркотів по звивистій дорозі. Проклавши собі носом шлях крізь натовп, автомобіль зупинився, і з нього вийшов поважний чоловік. До незалежності Годфрі Бідл був єдиним адвокатом на Сент-Мері. Він народився на острові, а освіту здобув у Лондоні.

– Містере Гаррі, оце справді дивовижний екземпляр! – захоплено вигукнув він.

Ця велетенська рибина могла б посприяти розквітові туристичного бізнесу на Сент-Мері, і президент приїхав, щоб особисто потиснути мою руку. Як усі президенти в цій частині світу, він завжди намагався бути на висоті.

– Дякую вам, містере президент!

Навіть у капелюсі з високим наголовком він ледве діставав мені до пахов. Сьогодні президент був просто симфонією в чорному: чорний шерстяний костюм, чорні лаковані черевики, шкіра кольору виполіруваного антрациту і лише дві смужки напрочуд білого, кучерявого волосся, що закручувалося навколо вух.

– Ви справді заслуговуєте на привітання!

Президент Бідл танцював від збудження, і я зрозумів, що цього сезону мене знову запрошуватимуть на врочисті обіди в урядовий будинок. Щоб домогтися такого становища, мені знадобився рік, ба навіть два. Однак президент таки визнав мене за уродженця острова. Я ніби зробився одним з його дітей, діставши відповідні привілеї.

Фред Кокер під'їхав на своєму катафалку з усім фотографічним спорядженням. Поки він прилаштовував триногу й накривався чорною тканиною, щоб навести на нас свою допотопну фотокамеру, ми позували біля величезної риби. Чак стояв у центрі, тримаючи

в руках вудлище, а ми згуртувалися навколо нього, склавши руки на грудях, як футбольна команда. Анджело і я всміхалися, а Чаббі скорчив страхітливу гримасу, дивлячись в об'єктив. Фотографія мала прикрасити мою нову рекламну брошуру: віддана команда і безстрашний шкіпер, волосся вибивається з-під капелюха, розстебнута сорочка, масивні м'язи та усмішки. Це допоможе привабити багатьох у наступному сезоні.

Я домовився, щоб рибину примістили в холодильник ананасового складу, а тим часом надумав продати її компанії «Ровленд вордс» і доправити до Лондона з наступним рефрижератором. Анджело й Чаббі я послав терти палубу «Танцівниці» й наповнити її баки на заправці компанії «Шелл», що була на протилежному боці гавані. Потім вони мали відвести човна на якірну стоянку.

Коли ми з Чаком примостилися в кабіні мого старенького, пошарпаного пікапа, Чаббі пригнувся й прошепотів мені на вухо: «Гаррі, а як там щодо моєї премії?…» Я вже твердо знав, про що він хоче мене попросити, бо це повторювалося раз у раз.

– Місіс Чаббі не слід про це знати, так? – закінчив я за нього.

– Авжеж, не слід, – відказав він похмурим голосом і зсунув на потилицю свого брудного, пропахлого морем кашкета.

* * *

Другого ранку о дев'ятій годині я посадив Чака на літак і всю дорогу назад, ідучи з плато, співав та вітав клаксоном свого пошарпаного «форда» острівних дівчат, які працювали на ананасових плантаціях. Вони випростувалися, даруючи мені осяйні усмішки з-під своїх крилатих бриликів, і махали мені вслід руками.

У бюро подорожей Фреда Кокера я обміняв одержані від Чака американські дорожні чеки, запекло поторгувавшись із власником закладу. Фред був у своєму парадному вбранні – фрак і чорна краватка. Опівдні на нього чекав похорон. Фотокамера й тринога тепер мали перепочинок, а фотограф обернувся на трунаря. Похоронна контора Кокера була з протилежного боку його туристичної агенції й виходила на широку алею. Фред послуговувався катафалком і тоді, коли треба було привезти туристів: перед цим він акуратно змінював рекламні написи на своєму автомобілі, а замість лав для трупів у кузові ставив стільці.

Я віддавав в оренду свого човна через його посередництво, і він забирав свої десять відсотків з моїх дорожніх чеків. Крім того, він був моїм страховим агентом і щороку вираховував з мене страховий внесок за «Танцівницю», перш ніж ретельно звести баланс. Я також старанно перевіряв усі суми, бо хоч Фред і схожий на шкільного вчителя – високий, тонкий і акуратно вдягнений, проте в ньому тече багато острівної крові, яка не

лише надає йому природної смаглявості, а й робить його схильним до махінацій у касовій книзі, невідомих навіть професіоналам.

Фред терпляче чекав, поки я все перевірю, анітрохи не ображаючись, і коли я запхав пачку банкнот у свою задню кишеню, він, зблиснувши золотим пенсне, сказав мені тоном ніжнього батька:

– Містере Гаррі, не забудьте: завтра прибувають ваші нові клієнти.

– Усе гаразд, містере Кокер. Не турбуйтеся, моя команда буде в найкращій формі.

– Але вони вже сидять у «Лорді Нелсоні», – тонко натякнув він.

Фред міцно тримає руку на пульсі острова.

– Містере Кокер, я керую човном, а не товариством тверезості. Не турбуйтеся, – повторив я й підвівся. – Ніхто ще не помер від перепою.

Я перетнув Дрейк-стрит і зайшов до крамниці Едварда, де мене зустріли як героя. Ма Едді власною особою вийшла з-за прилавка й пригорнула мене до своїх теплих пружних грудей.

– Містере Гаррі, – промовила вона з лагідною приязню, – я ходила на причал подивитися на рибу, яку ви вчора спіймали.

Потім вона обернулась і, все ще обіймаючи мене, гукнула до однієї з дівчат, які працювали за прилавком:

– Ширлі, принеси містерові Гаррі смачного холодного пива, ти мене чуєш?

Я дістав свою пачку грошей. Вродливі остров'янки, побачивши їх, защебетали, як горобці, а Ма Едді закотила очі й пригорнула мене міцніше.

– Скільки я вам винен, місіс Едді?

Від червня до листопада триває довгий мертвий сезон, коли риба не підпливає до нашого острова, і Ма Едді допомагає мені перебути цей голодний час. Я схилився над прилавком з кухлем пива в руці, вибираючи потрібні мені товари й милуючись ніжками дівчат, які у своїх міні-спідничках раз по раз сходили по щаблях драбини вгору, щоб зняти для мене щось із полиць. Старий Гаррі завжди відчувається добре й упевнено з тугою пачкою зелених у задній кишені.

Потім я рушив на заправку компанії «Шелл». Менеджер зустрів мене в дверях свого офісу,

розташованого між великих сріблястих цистерн з пальним.

– Вітаю, Гаррі, я виглядав тебе весь ранок. Начальство давно допікає мені твоїм неоплаченим рахунком.

– Більше виглядати не треба, брате, – сказав я йому.

«Танцівниця», як і більшість вродливих жінок, була надто дорогою полюбовницею, тож коли я знову заліз у свій пікап, пачка зелених у моїй кишені помітно потоншала.

Мої хлопці чекали на мене в садку «Лорда Нелсона», де подавали пиво. Острів дуже пишається своїми зв'язками з Королівським флотом, дарма що вже давно не належить до британських володінь і шостий рік утішається незалежністю; але довгі двісті років перед тим він був базою британського флоту.

Відкритий бар прикрашали старі картини давно померлих художників. На тих картинах красувалися великі кораблі, що пливли протокою чи стояли на якорі у Великій гавані біля Адміралтейського причалу. Були серед них і військові лінкори, і торгові судна «Джона й компанії», які робили тут короткий перепочинок, перш ніж вирушити далі на південь – до мису Доброї Надії й Атлантичного океану.

Острів Сент-Мері так і не забув ані свого місця в історії, ані адміралів, ані могутніх кораблів, що зупинялися тут. «Лорд Нелсон» – пародія на колишню велич острова, але я ціную його занепаду, побляклу елегантність та відданість минувшині більше за ту потвору зі скла й бетону, що її «Гілтон» збудував над самісінькою гаванню.

Чаббі та його жінка сиділи поруч на лаві під найдальшою стіною, обое в недільному вбранні, і тільки воно, до речі, й допомагало їх розрізнити: на Чаббі був костюм-трійка, куплений ще на весілля, тож де-не-де вже бракувало кількох гудзиків, а ті, що залишились, ледь трималися, на голові в нього сидів морський кашкет, обліплений зусібіч кристалами солі й обляпаний риб'ячою кров'ю, тоді як його дружина була в довгій чорній сукні з важкої вовни, добряче вилинялій та позеленілій з часом, і в чорних зашнурованих доверху черевиках. Що ж до їхніх облич, то вони були майже однакові, кольору темно-брунатного дерева, от тільки Чаббі щойно поголився, а його жінка мала ріденькі вусики.

– Вітаю вас, місіс Чаббі, як вам ведеться? – запитав я.

– Дякую, містере Гаррі, все гаразд.

– То, може, ви зі мною вип'єте?

– Хіба тільки трохи помаранчевого джину, містере Гаррі, і кухоль пива, щоб його розбавити.

Поки місіс Чаббі цмулила солодкий трунок, я відлічив їй у руку чоловікову платню. Вона мовчки ворушила губами, рахуючи гроші разом зі мною. Чаббі з тривогою стежив за нами, і я знов і знов чудувався, як йому щастило ці всі роки приховувати від неї преміальні.

Місіс Чаббі випила своє пиво, і піна ще більше підкреслила її вусики.

— Я піду, містере Гаррі.

Вона велично підвелася й випливла з подвір'я. Я почекав, поки вона зверне на Фробішер-стрит, і тицьнув Чаббі під столом його преміальні. Відтак ми разом пішли до закритого бару.

Анджело обсіли двоє дівчат, а одна вмостилася в нього на колінах. Його шовкова чорна сорочка була розстебнута аж до пояса, оголивши блискучі м'язи грудей. Джинси прилягали до тіла дуже щільно, не залишаючи сумнівів щодо його статі, а на ногах були саморобні, начищені до блиску ковбойські чоботи. Він намастив волосся жиром і зачесав його назад у манері молодого Преслі. Його усмішка сяяла на всю залу, наче софіт, і коли я видав йому платню, він запхав кожній дівці по банкноті у викот блузки.

— Ану, Елеоноро, сядь-но ти на коліна до Гаррі, але обережно, бо він у нас досі дівич – тож, гляди, не зроби йому боляче, ти мене зрозуміла?

Він весело зареготав і повернувся до Чаббі.

— Гей, Чаббі, припини отак увесь час хихотіти, немов дурник, ти мене чуєш? Не виставляй себе йолопом!

Чаббі став ще похмуріший, його обличчя збрижилося, наче морда в бульдога.

— Бармене, дай-но старому Чаббі випити. Може, тоді він перестане хихотіти, як телепень.

Десь о четвертій пополудні Анджело прогнав своїх дівок і залишився сам, поставивши склянку перед собою. Поряд з ним лежав його рибальський ніж, гострий, як бритва, зловісно виблискуючи проти світла. Анджело щось бурмотів сам до себе, глибоко поринувши в алкогольну меланхолію. Час від часу він великим пальцем перевіряв лезо свого ножа й ковзав гнівним поглядом по кімнаті. Ніхто не звертав на нього уваги.

Чаббі сидів по другий бік від мене й усміхався, немов велика коричнева жаба, виставивши рядок неприродно білих зубів з рожевими пластмасовими яснами.

— Гаррі, — звернувся до мене Чаббі, обхопивши мою шию мускулястою рукою. — Ти хороший хлопець, Гаррі. Знаєш, зараз я скажу тобі те, чого ніколи раніше не казав, — він

замислено похитав головою, збираючись виголосити слова, що їх промовляв завжди, коли одержував від мене платню. – Гаррі, я тебе люблю. Я люблю тебе більше, ніж свого рідного брата.

Я зняв з Чаббі заяложеного кашкета й легенько погладив вершок його лисої брунатної голови.

– Ох, ти мій любий блондинчику з матовою лисиною! – сказав я йому.

Він на якусь мить відсахнувся від мене, а тоді вибухнув гучним сміхом. Регіт був такий заразливий, що ми не змогли спинитися, навіть коли підійшов Фред Кокер і сів за наш стіл. Він поправив своє пенсне й манірно промовив:

– Містере Гаррі, я щойно одержав термінове послання з Лондона. Ваші клієнти скасували своє замовлення.

Я перестав сміятися й вигукнув:

– Що за чортівня! Два тижні без замовників у самісінький розпал сезону і якісь жалюгідні дві сотні доларів пені! Містере Кокер, ви мусите знайти мені нових клієнтів.

У моїй кишені залишилося тільки три сотні доларів з тих, що сплатив мені Чак.

– Ви мусите знайти мені нових клієнтів, – повторив я.

Тим часом Анджело зняв угору свого ножа й глибоко загнав у стільницю. Одначе ніхто не звернув на нього уваги, і він знову похмуро роззирнувся по залі.

– Я спробую, – сказав Фред Кокер. – Але, боюся, вже трохи пізно.

– Зателеграфуйте тим клієнтам, яким ми раніше відмовили.

– А хто заплатить за телеграми? – делікатно запитав Фред.

– До біса, я заплачу.

Він кивнув і вийшов з бару. Я почув, як за стіною загуркотів катафалк.

– Не турбуйся, Гаррі, – сказав Чаббі. – Я однаково тебе люблю, чоловіче.

Зненацька Анджело знемігся сном. Він упав уперед, дзвінко стукнувшись лобом у стіл. Я повернув його голову так, щоб він не захлинувся розлитим на столі питвом, уклав ножа в піхви й прибрав зі столу пачку грошей, що на неї вже накинули оком дівчата, які сновигали

поблизу.

Чаббі замовив нову порцію питва й замурмотів якусь матроську пісню з місцевого репертуару, а я поринув у роздуми. Здається, я знову втрапив у фінансову скруту. Господи, як я ненавиджу гроші, або, точніше кажучи, нестачу їх. Зрештою, ці два тижні покажуть, чи переживу я зі своєю «Танцівницею» мертвий сезон, чи мені таки доведеться відмовитися від своїх добрих намірів, знову взявшись до нічної роботи. Хай йому біс, якщо нам однаково цього не минути, то краще розпочати все саме тепер. Я розпущу чутку, що старий Гаррі на міліні й готовий до справи. Дійшовши такого висновку, я знову відчув, як від ризику приємно напружилися мої нерви. Два тижні не конче сидіти без діла.

Я підхопив пісню Чаббі, хоч і не був певен, що співаю те саме, що й він, бо коли я закінчував приспів, Чаббі його тільки починав. Саме ця музична незграйність, либонь, і привернула до нас увагу доглядачів закону. На Сент-Мері це інспектор і четверо його помічників. До речі, цих п'ятьох цілком досить для нашого острова. Крім численних сексуальних розваг з неповнолітніми й нечастих побоїв дружин, тут не було злочинності в повному розумінні цього слова.

Інспектор Пітер Дейлі – молодик з руськими вусами, яскравим англійським рум'янцем на гладеньких щоках і ясно-голубими очима, посадженими близько, наче в каналізаційного щура – був одягнений в однострій британської колоніальної поліції: на голові кашкет зі срібною кокардою й блискучим шкіряним дашком, тикова сорочка, випрасувана так ретельно, що аж стиха поскрипувала, коли він ішов, шкіряний ремінь і португез від Сема Брауна. У руках він тримав обтягнутий шкірою кийок. Якби не зелено-жовті погони острова Сент-Мері, його можна було б уважати за гордість Британської імперії, але ті, хто носив цю форму, зазнали краху разом з імперією.

– Містере Флетчер, – сказав він, трохи схилившись над нашим столом і злегка махаючи кийком, – сподіваюся, що сьогодні вночі ми не матимемо проблем.

– Сер, – підказав я йому.

Інспектор Дейлі і я ніколи не були друзями: я не люблю грубіянів, а також тих, хто, обіймаючи відповідальну посаду, має звичай збільшувати свою пристойну платню всілякими хабарами та поборами. Колись він привласнив чимало моїх зароблених тяжкою працею грошей, і це було його непростим гріхом. Він зціпив губи під своїми руськими вусами, і обличчя йому почервоніло ще більше.

– Сер, – неохоче промовив він.

Справді, в далекому минулому ми з Чаббі перебравли міру хлоп'ячих веселощів, тішачись першим великим уловом, однак це не давало права інспекторові Дейлі розмовляти з нами таким тоном. До того ж він лише тимчасово жив тут, підписавши трирічну угоду, і я

знав від самого президента, що її не продовжать.

– Інспекторе, чи справедливе мое припущення, що це місце належить громаді і ані я, ані мої друзі не порушимо меж чиеїсь власності?

– Ваша правда.

– Чи маю я також слухність, стверджуючи, що співати мелодійні й пристойні пісні в громадському місці – не злочин?

– Так, але...

– Інспекторе, забирайтеся звідси, – сказав я йому досить люб'язним тоном.

На мить він замулявся, глянувши на Чаббі й на мене. Ми обидва досить кремезні хлопці, а ще він помітив, як у наших очах спалахнули недобрі вогники, і, либонь, дуже пошкодував, що при ньому не було його помічників.

– Я наглядатиму за вами, – сказав він і, чіпляючись за свою гідність, немов жебрак за свої лахи, покинув нас.

– Чаббі, ти співаєш, як янгол, – сказав я.

Той відповів мені радісним поглядом.

– Гаррі, я замовлю тобі ще одну чарочку.

Фред Кокер прийшов саме вчасно, щоб знову приєднатися до нашої компанії. Він цмулив пиво й лаймовий сік, від чого мій шлунок трохи збунтувався, проте його звістка неабияк потішила мене.

– Містере Гаррі, я знайшов вам клієнтів.

– Містере Кокер, я вас люблю.

– А я тебе люблю, – сказав Чаббі.

Але у глибині душі я відчув легке розчарування, бо вже приготувався до чергового нічного вояжу.

– Коли вони приїдять? – запитав я.

– Вони вже тут – чекали на мене в моєму офісі, коли я повернувся.

– Ви не жартуєте?

– Їм відоме ваше ім'я і те, що ваші перші клієнти відмовилися. Мабуть, вони прилетіли тим самим літаком, який доставив пошту.

Думки мої тоді трохи плуталися, а то я неодмінно здивувався б такому збігові – одні відмовилися, а другі де й узялися.

– Вони зупинилися в «Гілтоні».

– То мені забрати їх просто звідти?

– Ні, вони зустрінуться з вами на Адміралтейському причалі завтра о десятій ранку.

* * *

Я був радий, що замовники призначили зустріч на таку пізню годину. Того ранку команда «Танцівниці» складалася з самих зомбі. Анджело стогнав, і його обличчя буріло щоразу, коли він нахилився, щоб підняти моток мотузки чи вудлице, а Чаббі, змокрілий від алкогольного поту, мав жажливий вираз обличчя. За весь ранок він не промовив і слова. У мене теж настрій був препаскудний. «Танцівниця» погойдувалася на хвилях біля причалу, а я стояв, перехилившись через поручні місточка. Очі мені були затулені найтемнішими скельцями окулярів фірми «Поляроїд», і, хоч шкіра на моїй голові дуже свербіла, я не скидав кашкета, бо боявся разом з ним зняти й скальп.

Єдине на острові таксі, «сітроен» шістдесят другого року, проїхало по Дрейк-стрит і зупинилося коло пристані, висадивши моїх нових клієнтів. Їх було двоє, а я чекав на трьох, адже Кокер казав саме про трьох. Вони рушили по брукованому причалу, йдучи пліч-о-пліч, і я, поволі випростуючись, спостерігав за ними. Я відчував, як моя фізична неміч розвівається й відлітає кудись, а на зміну їй приходить відчуття пригод, наливаючи силою все тіло; по спині, потилиці й руках мені пробігли мурашки.

Один з чоловіків був високий і йшов легкою, пружною ходою професійного атлета. Кашкета на голові він не мав, а його світло-руде волосся акуратно приховувало ранню лисину, що просвічувала рожевим кольором. Він був тонкий у талії та стегнах і весь час тримався насторожі. Певно, тільки цим словом і можна було передати ту напругу, яку він випромінював.

Такого впізнаєш з першого разу. Це був чоловік, схильний до насильства. Клубок м'язів, справжній боець, як сказали б у певних колах. І байдуже, по який бік закону він виявляв свою майстерність – чи то пильнував порядку, чи то порушував його. Поява цього типа не

віщувала нічого доброго. Я не сподівався, що така баракуда коли-небудь борознитиме чисті води біля острова Сент-Мері. Від цих невтішних думок мені похололо в животі. Я швидко перевів погляд на другого. Не можу сказати, що той справив на мене таке ж прикре враження: гостроту його рис дещо пом'якшували вік і зовнішній вигляд, але це аж ніяк не суперечило моему переконанню, що нам буде непереливки.

«Ох і щастить тобі, Гаррі, – гірко подумав я. – Така компанія на додачу до похмілля».

Тепер стало зрозуміло, що всім орудував старший з них. Він ступав на півкроку попереду, а молодший і вищий мав це за честь. Був він трохи старший від мене, років до сорока. Над поясом з крокодилячої шкіри вже випинало черевце, а щелепа обросла м'ясом, одначе, б'юся об заклад, зачіску йому зробили в Лондоні на Бонд-стрит. Сорочка фірми «Салко», а на ногах – легкі шкіряні черевики від «Гуччі». Годі було сумніватися, якого він рангу. Ідучи причалом, той чоловік кілька разів витер підборіддя й верхню губу білою хусточкою, і я помітив на його мізинці діамант, щось із два карати, вправлений у звичайну золоту каблучку. Годинник на його зап'ястку теж був золотий – мабуть, від «Ланвена» або «Піаже».

– Флетчер? – запитав він, зупинившись навпроти мене.

Очі в нього були, наче в тхора, і скидалися на чорні намистини. Очі хижака, блискучі, але без тепла. З'ясувалося, що цей чоловік старший, ніж я припускав: мабуть, він фарбував волосся, щоб приховати сивину. Шкіра на його щоках була неприродно напнута, і я помітив шрами від пластичної операції біля самісіньких коренів волосся. Отже, він підтягав шкіру на обличчі. «Чванькуватий тип», – відзначив я подумки.

Це був старий вояк, що пройшов шлях від рядового до командних висот. Він, безперечно, був мозок компанії, а чоловік, який ішов за ним, – її м'язами. Хтось вислав на завдання свою ударну команду, і я раптом зрозумів, чому мої перші клієнти відмовилися від своєї черги.

Телефонний дзвінок, а потім і візит цих двох людей міг будь-кого віддохотити ловити марліна. Але з переляку їхні попередники, мабуть, завдали собі чималих збитків, поступившись своїм незаперечним правом.

– Містере Матерсон? Підіймайтеся на борт, – промовив я, анітрохи не сумніваючись, що вони найняли мого човна не для рибної ловлі, одначе поклав собі й знаку не подавати про це, аж поки зрозумію, чого від них можна сподіватися, а тоді запізно додав: – Сер.

Мускулястий чоловік стрибнув униз, на палубу, приземлившись м'яко, наче кіт, і я побачив, як згорнутий на його руці плащ важко гойднувся: мабуть, у кишені лежало щось масивне. Він обернувся до нас, випнувши щелепу, й усіх перебіг очима.

Анджело зблиснув подобою своєї знаменитої усмішки й козирнув:

– Ласкаво просимо, сер.

Похмуре обличчя Чаббі на мить проясніло, і він промурмотів щось схоже на лайку, але це теж було, певно, теплим привітанням. Мускулястий чоловік не звернув на нас жодної уваги й обернувся, щоб допомогти Матерсонові спуститися на палубу. Якийсь час той стояв і чекав, поки його охоронець оглядав салон «Танцівниці». Нарешті Матерсон зайшов досередини, і я рушив за ним.

Наша вітальня розкішно вмебльована – не менш як на сто двадцять п'ять тисяч зелених. Кондиціонер пом'якшив тут уранішню спеку, і Матерсон зітхнув з полегкістю. Він знову втер собі обличчя, вмостившись в одному з м'яких крісел.

– Це Майк Гатрі, – відрекомендував він свого супутника, який сновигав по салону з погрозовим, суворим виразом обличчя, зазірав у всі закутки й відчиняв двері, вочевидь намагаючись догодити своєму зверхникові.

– Приємно познайомитися, містере Гатрі, – сказав я, всміхаючись з усією своєю хлоп'ячою чарівністю, але той лише махнув рукою й навіть не глянув на мене.

– Хочете випити, джентльмени? – запитав я, відчиняючи буфет з напоями.

Обидва налили собі кока-коли, проте мені кортіло випити чогось міцного, щоб відійти від шоку та похмілля. Перший ковток холодного пива повернув мене до життя.

– Отже, джентльмени, я можу запропонувати вам цікаве морське полювання. Лише вчора я зловив чудовий екземпляр, і все свідчить про те, що на нас чекає великий успіх...

Майк Гатрі ступив до мене й пильно подивився в мое обличчя. Він мав зелені очі з брунатними цятками, схожі на домотканий твід.

– Здається, я вже тебе десь бачив.

– Не думаю, що мав приємність зустрічатися з вами.

– Ти хлопець лондонський, хіба ні? – помітив він мій акцент.

– Я покинув нашу столицю дуже давно, приятелю, – всміхнувся я від вуха до вуха.

Гатрі не відповів на мою усмішку й сів на стілець навпроти мене, поклавши руки на стіл між нами долонями вниз. Він не відривав від мене погляду. Міцний горішок, дуже міцний.

– Боюся, що сьогодні вже надто пізно, – весело белькотів я. – Якщо ви хочете порибалити у водах Мозамбіку, ми повинні покинути гавань о шостій. Але можемо вийти в море й завтра вранці.

Матерсон урвав мое базікання.

– Переглянь цей список, Флетчере, і скажи нам, чого в тебе немає.

Він подав мені згорнутий аркуш паперу, і я подивився на стовпчики, написані рукою. Це було приладдя для рятувальних робіт та підводного плавання з аквалангом.

– То ви, джентльмени, не зацікавлені у риболовлі?

Старого Гаррі вельми здивувала й спантеличила ця неймовірна обставина.

– Ми хочемо зробити невеличке дослідження.

Я стеновав плечима.

– Хто платить, той і замовляє музику. Ми до ваших послуг.

– Ти маєш це спорядження?

– Майже все.

У мертвий сезон я допомагаю з прокатом аквалангів. Певна річ, за помірну платню. Тож маю повний набір підводного спорядження й компресор для аквалангів у машинному відділі «Танцівниці».

– У мене нема хіба що повітряних міхів і стільки мотуззя...

– Ти можеш це все роздобути?

– Звісно.

Ма Едді має дуже багато корабельного начиння, а батько Анджело вміє робити вітрила. Він змайстрував би й повітряні міхи за кілька годин.

– Гаразд, тоді роздобудь усе.

Я кивнув.

– Коли ви хочете виїхати?

– Завтра вранці. З нами буде ще один чоловік.

– Сподіваюся, містер Кокер попередив вас, що я беру за свої послуги по п'ятсот доларів за день і окрему суму за додаткове обладнання?

Матерсон нахилив голову і, здається, хотів підвестися.

– Чи ви згодні заплатити невеличкий аванс? – обережно запитав я.

Вони обидва неначе застигли. Я підбадьорливо усміхнувся:

– Ми пережили тривалу й голодну зиму, містере Матерсон, а мені треба купити спорядження, що його ви замовили, й заповнити баки паливом.

Матерсон дістав свого гаманця й відрахував три сотні фунтів п'ятірками. А потім сказав своїм лагідним муркотливим голосом:

– Нам не потрібна твоя команда, Флетчере. Ми втрюх упораємося з судном.

Я був приголомшений, бо не чекав такого розвитку подій.

– Вони мають одержати повну платню, якщо ви відмовляєтеся від їхніх послуг. Я не можу знизити розцінок.

Майк Гатрі все ще сидів навпроти мене і тепер нахилився вперед.

– Ти чув, що тобі сказано, Флетчере? Негайно прожени своїх чорнопиких з човна, – сказав він лагідним голосом.

Я акуратно згорнув пачку п'ятифунтових банкнот і поклав їх у нагрудну кишеню, а потім знову подивився на Гатрі. Його реакція була дуже швидка: він напружився, і я вперше помітив бодай якийсь вираз у його холодних поцяткованих очах. Це було передчуття. Він знав, що зачепив мене, і сподівався, що я відповім йому тим самим. Він хотів роздратувати мене. Його руки все ще лежали на столі долонями вниз. Я уявив собі, з якою б насолодою схопив його мізинці й переломив їх навпіл, немов сирні палички. Я знав, що зможу це зробити, перш ніж він устигне поворухнутися, і ця думка давала мені велику втіху, бо я неабияк розгнівався. У мене небагато друзів, але я дорожу тими, що є.

– Ти чув, що я сказав, хлопче? – просичав Гатрі.

Я знову розплився у своїй дурнуватій усмішці, яка химерно застигла на обличчі.

– Так, сер, – сказав я. – Містере Гатрі, ви платите гроші, тож можете вимагати все, що вам заманеться.

Я мало не задихнувся, вимовляючи ці слова.

Гатрі відкинувся назад на своєму стільці, і я побачив, що він розчарований. Цей клубок м'язів явно впивався своїми вчинками, і я тоді подумав, що мені, мабуть, доведеться вбити його. Це припущення тішило мене, і я сяяв усмішкою.

Матерсон спостерігав за нами своїми блискучими очима. Його цікавість була холодна, мов у науковця, що досліджує лабораторні зразки. Він побачив, що конфронтації вдалось уникнути, і його голос знову став лагідним і муркотливим.

– Дуже добре, Флетчере, – він підступив до столу. – Наготуй це все спорядження й чекай на нас тут о восьмій ранку.

Вони покинули борт, а я залишився допивати пиво. Можливо, причиною було похмілля, але мене опанувало лихе передчуття. Либонь, усе ж краще залишити Чаббі й Анджело на березі. І я пішов їм про це сказати.

– Наші клієнти дуже дивні, та нічого не вдієш. Вони мають якусь велику таємницю, тому ви залишитесь на березі.

Заправивши компресором акваланг, ми зійшли з «Танцівниці» на причал. Я подався до Ма Едді, а Анджело з Чаббі поніс мій рисунок повітряних міхів до майстерні свого батька.

Міхи були готові на четверту годину, і я приїхав по них своїм «фордом». Відвізши на судно, я поклав їх разом з вітрилами під сидіння в кубрику. Потім я цілу годину перевіряв клапани аквалангів та інше спорядження.

Коли сонце схилилося на захід, я поставив «Танцівницю» на якір і вже наготувався повернутися на берег у шлюпці, аж тут мені сяйнула одна думка. Я знову пішов у рубку й підняв засувки дверцят машинного відділу.

Діставши зі схованки карабін, я зарядив його, поставив на автоматичний вогонь, натис на запобіжник і повісив назад.

* * *

Перед смерком я взяв свою стару сіть і побрів через лагуну до головного рифу. Під блискучою водною гладінню, що розкинулася переді мною, виграючи в промінні призахідного сонця всіма відтінками міді й вогню, я помітив якусь метушню й упевненим,

енергійним рухом закинув свою сіть уперед. Вона наповнилася повітрям, як парашут, і, окресливши широке коло, опустилася на табунець смугастої кефалі. Я смикнув за мотузку, і сіть над ним зімкнулася. Мені пощастило спіймати п'ять великих сріблястих рибин завдовжки з мою руку, які заплуталися в грубому намоклому плетиві.

Я підсмажив дві з них на жару й повечеряв ними на веранді своєї хатини. Вони були смачніші за форель з гірської річки. Після вечері я налив собі другу порцію віскі й сидів у задумі аж до самісінької темряви.

Зазвичай о цій порі острів огортає мене глибоким супокоем, і я, здається, починаю розуміти, навіщо людина взагалі живе на світі. Проте цього вечора мене поійняло зовсім інше почуття. Я був розлючений. На острові з'явилися непрохані гості, а з ними й зараза, яка може згубити всіх нас. П'ять років тому я втік від неї, повіривши, що знайшов безпечне місце. Та в глибині душі, якщо чесно, я відчув приємне збудження. Знову на мене чекає ризикована справа. Я ще не знав, що саме поставлено на кін, але був певен, що ставки високі і мої супротивники – небезпечні хлопці.

Мене знову винесло на криву стежку. Ту саму, що її я обрав собі ще в сімнадцять років, коли, свідомо відмовившись від призначеної університетської стипендії, втік із сирітського притулку святого Стефана в північному Лондоні і, збрехавши про свій вік, завербувався в матроси китобійного судна, яке вирушало до Антарктики. Там, на краю вічної криги, я втратив останній потяг до академічного життя. Коли гроші, зароблені на півдні, скінчилися, я завербувався в батальйон спеціальної служби, де мене навчили, що насильство й раптова смерть можуть бути мистецтвом. Я вправлявся в цьому мистецтві у Малайзії та В'єтнамі, а згодом у Конго та Біафрі, аж поки одного дня у якомусь глухому, загубленому в джунглях сільці, де палахкотіли накриті соломною хати, посилаючи клуби чорного, як дьоготь, диму в чисте бронзове небо, а мухи з оглушливим дзижчанням синіми хмарами злітали на трупи, відчув непереборну огиду до цього ремесла й вирішив його покинути.

У Південній Атлантиці я полюбив море, і тепер хотів оселитися десь коло нього, щоб погойдуватися в човні довгими спокійними вечорами.

Але де взяти на це гроші? Багато грошей. Здобути їх я міг лише своїм колишнім мистецтвом.

«Це буде востаннє», – подумав я і спланував усе дуже ретельно. Мені був потрібен помічник, і я обрав хлопця, з яким знався ще в Конго. Удвох ми викрали цінну колекцію з Британського музею нумізматології на Белгрейв-сквер. Три тисячі рідкісних золотих монет, які легко вмістилися в портфель середнього розміру: монети доби римських кесарів та візантійських імператорів, монети перших держав Америки й монети англійських королів, флорини й леопарди Едуарда III, шляхетні профілі Генріхів і янголи Едуарда IV, потрійні соверени та двадцятишиллінгові золоті юніти, монети часів Генріха VIII і п'ятифунтові монети Георга III та Вікторії. Словом, три тисячі монет, які коштували не менш як два

мільйони доларів, навіть якщо продати їх на чорному ринку.

Тоді я припустився своєї першої помилки: як професійний злочинець я довірився іншому злочинцеві. Я знайшов свого партнера в арабському готелі в Бейруті, перекинувся з ним кількома міцними слівцями й запитав, нарешті, куди він подів портфель з монетами. У відповідь той вихопив з-під матраца «берету» тридцять восьмого калібру. Зчинилася бійка, яка закінчилася для мого партнера зламанною шиєю. Це була помилка. Я не хотів убивати того чоловіка, але ще більше я не хотів, щоб він убив мене. Я повісив табличку «ПРОШУ НЕ ТУРБУВАТИ» на двері його номера і найближчим рейсом вилетів з міста. За десять днів поліція знайшла портфель з монетами в бюро забутих речей на станції Педдінгтон. Про цю подію повідомили перші сторінки всіх британських газет.

Другу спробу я зробив на виставці діамантів в Амстердамі. Кепсько вивчивши схему електронної сигналізації, я перетнув непомітний промінь. Озброєні агенти в цивільному одязі, яких найняли організатори виставки, кинулися вперед, а назустріч їм від головного входу поспішали озброєні поліціанти. Вийшла непогана вистава зі стріляниною, а тим часом неозброєний Гаррі Флетчер під голосні крики та відлуння пострілів розчинився в нічній темряві.

Я вже був десь на півдорозі до аеропорту «Шипгол», коли протиборчі сторони таки здогадалися припинити вогонь, однак сталося це досить пізно – сержанта голландської поліції смертельно поранили в груди.

Я сидів, тривожно гризучи собі нігті та випиваючи незліченні кухлі пива в готелі «Голідей-Інн» неподалік Цюрихського аеропорту, і стежив на телеекрані, як боровся за життя хоробрий сержант. Я з огидою думав про можливість ще одного такого фатального випадку на своїй совісті й урочисто запрявся собі: якщо поліціант помре, мені не буде місця під сонцем.

Проте голландський сержант вижив, і коли лікарі, нарешті, повідомили, що його життю нічого вже не загрожує, я відчув за того доглядача закону величезну гордість. А коли почув, що його підвищили до заступника інспектора й нагородили премією в п'ять тисяч крон, то переконав себе, що став хрещеним батьком його успіху й заслуговую на вічну сержантову подяку.

Та все ж дві невдачі прикро вразили мене, і я влаштувався інструктором у школі найманців, де півроку міркував над своїм майбутнім. А потім надумав зробити ще одну спробу.

Цього разу я підготувався якнайретельніше. Я виїхав до Південної Африки, де, зваживши на мій досвід, мене взяли на посаду оператора у фірмі, яка відповідала за перевезення золотих зливків з Південноафриканського резервного банку в Преторії до заморських країн. Близько року я керував транспортуванням вантажів, що коштували мільйони

доларів, і досконало опанував систему. Найслабшим місцем, як я з'ясував, був Рим. Але мені знову була потрібна допомога. Тепер я звернувся до професіоналів і призначив таку ціну, щоб їм було вигідніше заплатити їй, аніж позбутися мене. Отак я вбезпечив себе від зради.

Усе минулося гладко, як я й спланував. Жертв не було: нікому не прострелили грудей і не розтрошили черепа. Ми просто замінили частину вантажу ящиками з оливом. А тоді переправили дві з половиною тонни золота через швейцарський кордон у фургоні, що перевозив меблі.

У Базелі, сидячи в приватних апартаментах якогось банкіра, прикрашених дорогим антикваріатом, над бистрими й широкими водами Рейну, по якому велично пливли білі лебеді, мої партнери розплатилися зі мною. Менні Резнік перевів на мій таємний рахунок сто п'ятдесят тисяч фунтів і приязно засміявся:

— Ти повернешся, Гаррі, — ти відчув смак крові й неодмінно повернешся. Добре відпочинь, а тоді повертайся до мене знову, якщо придумаєш таку справу, як ця.

Проте він помилився. Я не повернувся. Я заорендував автомобіль і поїхав до Цюриха, звідки вилетів до Парижа, в Орлі. Там, у туалетній кімнаті, я зголив бороду й узяв теку з камери схову, де лежав паспорт на ім'я Гаролда Делвілла Флетчера. Потім рейсом компанії «Пан-Америкен» я добувся до Австралії, в Сідней.

«Танцівниця» коштувала мені сто двадцять п'ять тисяч фунтів стерлінгів, і я, завантаживши її каністрами з пальним, доплив до острова Сент-Мері, подолавши дві тисячі миль. У тій подорожі ми полюбили одне одного.

На Сент-Мері я купив собі двадцять п'ять акрів спокою і власними руками збудував хатину на чотири кімнати, з солом'яною стріхою та широкою верандою, що була оточена пальмами й нависала над білим пляжем. Якщо не брати до уваги тих випадків, коли мені доводилося вирушати в нічні подорожі, я більше не збивався з прямої стежки.

Було вже пізно, коли я вирвався з полону спогадів. У місячному сяйві приплив настав на білий піщаний берег, а я, нарешті, повернувся в дім, уклався в ліжку й заснув міцним, невинним сном.

* * *

На другий день мої клієнти прибули вчасно. Чарлі Матерсон додержав своєї обіцянки. Товариство вийшло з таксі коло причалу, а я тим часом запустив обидва двигуни «Танцівниці», на носі й кормі, — і вони лагідно замурчали.

Я дивився, як наближається та компанія, зосередивши увагу на третьому її учасникові. Він був зовсім не такий, яким я сподівався його побачити. Високий і худий, з широким приязним обличчям і темним м'яким волоссям. На відміну від тих двох, обличчя й руки в нього були засмаглі, а зуби – великі й дуже білі. Мав він на собі джинсові шорти й білу сорочку. В око впадали його широкі плечі й могутні руки, тож я відразу зрозумів, хто користуватиметься спорядженням для підводного плавання.

З його плеча звисала велика зелена сумка. Хлопець ніс її напрочуд легко, хоч було видно, що вона досить важка. Він весело перемовлявся з двома своїми компаньйонами, які відповідали йому дуже коротко. Вони йшли обабіч нього, наче конвойники.

Хлопець глянув на мене, коли вони порівнялися з «Танцівницею», і я побачив, що він молодий і сповнений енергії. У ньому вгадувалося нетерпіння, збудження, неначе то був я сам, але на десять років молодший.

– Привіт, – легко й по-дружньому всміхнувся він до мене, і я побачив перед собою надзвичайно вродливого юнака.

– Привіт, – відповів я, вподобавши його з першого погляду й чудуючись, як він знайшов собі місце серед цієї вовчої зграї.

Під моєю орудою ми знялися з якоря, і з цієї нехитрої справи я зрозумів, що хлопець – єдиний серед них, хто може давати раду невеличким суднам.

Коли ми вийшли з гавані, він і Матерсон піднялися на місток. Матерсон трохи почервонів і засапався від незвичної напруги. Він відрекомендував новачка.

– Це Джиммі, – сказав він мені, звівши дух.

Ми потисли один одному руки. На вигляд йому було трохи більш як двадцять років. Придивившись зблизька, я не знайшов підстав міняти своє перше враження про нього. Він мав спокійний погляд сірих очей, а потиск його руки був твердий і сухий.

– Ваша «Танцівниця» чудова, шкіпере, – сказав він мені, неначе похвалив перед матір'ю її дитину.

– Атож, вона непогана дівчина.

– Скільки вона завдовжки – сорок чотири чи сорок п'ять футів?

– Сорок п'ять, – відповів я.

Цей хлопець подобався мені дедалі більше.

– Джиммі даватиме тобі вказівки, – сказав мені Матерсон. – Ти коритимешся його наказам.

– Гаразд, – сказав я, а Джиммі трохи почервонів під своєю засмагою.

– Ідеться не про накази, містере Флетчер. Я лише пояснюватиму вам, куди ми хочемо потрапити.

– Добре, Джиммі, я доправлю вас туди.

– Коли ми відійдемо від острова, ви, будь ласка, зверніть на захід.

– І яку відстань ви хочете пройти в тому напрямку? – запитав я.

– Ми хочемо пройти вздовж африканського узбережжя, – докинув Матерсон.

– Намір у вас цікавий, – сказав я. – Але хіба ви не знаєте, що африканці аж ніяк не вітають чужих кораблів?

– Ми триматимемося далеко від суходолу.

Я на мить замислився, думаючи, чи не повернутися мені до Адміралтейського причалу й не висадити всю цю компанію на берег.

– Де ви хочете підійти до узбережжя – на північ чи на південь від гирла річки?

– На північ, – сказав Джиммі, і це в моїх очах трохи змінило справу на краще.

На південь від річки узбережжя патрулюють гелікоптери, і не дай боже сунути носа в ті територіальні води. Я нізащо не пішов би туди вдень.

На північ від річки берегова охорона не така активна. Вона має там лише один патрульний човен у Зінбаллі, та коли його двигуни справні – а таке буває лише кілька днів на тиждень, – тоді його команда майже втрачає розум від міцної пальмової горілки, яку там женуть майже всі. А коли справні і двигуни, і команда, то їхній човен однаково не може набрати швидкості, більшої за п'ятнадцять вузлів, тоді як «Танцівниця» – якщо її, звісно, гарненько попросити – може розігнатися й до двадцяти двох.

Ще одна перевага полягає в тому, що я можу провести «Танцівницю» крізь лабіринт прибережних рифів та острівців навіть найтемнішої ночі, під бурхливим мусоном, а командир патрульного човна, як мені відомо, уникає таких екстравагантностей. Він і в сонячний день, за цілковитого безвітря воліє плавати лише в Зінбалльській затоці. Подейкують, що теперішній командир дуже страждає від морської хвороби і своє нинішнє

призначення дістав лише тому, що його відіслали якнайдалі від столиці, де він, будиши міністром в уряді, вскочив у неприємну історію, пов'язану зі зникненням великих сум іноземної допомоги.

На мій погляд, він був ідеальною кандидатурою на цю посаду.

– Гаразд, – сказав я, обернувшись до Матерсона. – Але, боюся, те, про що ви просите, коштуватиме вам ще дві з половиною сотні доларів на день. За ризик треба платити.

– Боюся, що й справді треба, – лагідно відповів він.

Я провів «Танцівницю» недалеко від маяка на Устричному мисі.

Був ясний сонячний ранок, на чисте небо напливали хмаринки, зависаючи над кожною групою острівців і створюючи великі стовпи сліпучого білого світла.

Потужний натиск пасатів, які мчали над океаном, уривався, зустрівшись із бастіоном африканського материка. Ми йшли просто в протоку, і рідкісні пориви вітру вкривали ясно-зелені води темними брижами або здіймали на них біле шумовиння. «Танцівниця» любила такі хвилі: на них можна було стрибати й граційно крутити задком.

– Ви чогось шукаєте чи просто милуєтеся краєвидом? – запитав я, ніби мимохідь.

Джиммі вже був обернувся, щоб відповісти мені, і його сірі очі схвильовано зблиснули, тільки-но він розтулив рота.

– Просто милуємося краєвидом, – урвав його Матерсон з холодними нотками в голосі й застережливим виразом обличчя.

Джиммі відразу стулив рота.

– Я знаю ці води. Знаю тут кожен острівець, кожен риф. Я міг би допомогти вам заощадити багато часу... і трохи грошей.

– Це дуже добре з твого боку, – Матерсон подякував мені з ядучою іронією. – Проте, гадаю, ми впораємося й самі.

– Що ж, як скажете, – стенив я плечима.

Матерсон подивився на Джиммі й нахилив голову, давши зрозуміти, щоб той ішов за ним до кубрика. Вони постояли біля поручнів, де Матерсон спокійно, але твердо дорікав йому чимсь хвилини зо дві. Я побачив, що Джиммі густо почервонів: вираз на його обличчі змінився, і він по-хлоп'ячому надувся. Було зрозуміло: Матерсон прочитав йому нотацію

щодо секретності та безпеки.

Коли Джиммі повернувся на місток, то клекотів гнівом, і я вперше помітив тверду лінію його щелепи. «Він не просто приймний хлопець», – подумав я.

Вочевидь за наказом Матерсона з кубрика вийшов здоровило Гатрі й поставив велике м'яке крісло риболова так, щоб бачити все, що відбувається на місточку. Він розкинувся на ньому, але, навіть розслабившись, був схожий на леопарда, завжди готового до стрибка. Він стежив за нами, поклавши одну ногу на підлокітник. Піджак із чимсь важким у кишені лежав, згорнутий у нього на колінах.

«Щасливий корабель», – подумки захихотів я і повів «Танцівницю» поміж острівцями, обираючи курс у чистій зеленій воді, де, наче лихі страховища, причаїлися рифи, а острівці були оточені смугами білосніжного коралового піску і вкриті темною густою рослинністю, над якою височіли пальми, ворущачи гіллям від слабких струменів пасатного вітру.

Увесь довгий день ми плавали навмання, і я намагався вловити бодай якийсь натяк на мету наших пошуків. Однак Джиммі, пам'ятаючи Матерсонову догану, був стриманий і похмурий. Він дістав із сумки адміралтейську мапу великого масштабу і, час від часу питаючи мене, де ми перебуваємо, просив змінити курс.

І хоч на його мапі не було жодних позначок, я зрозумів: нас цікавить територія п'ятнадцять на тридцять миль, що простяглася на північ від численних гирл Ровуми, за шістнадцять миль від берега. На цій площі – близько трьохсот островів розмірами від кількох акрів до багатьох квадратних миль. Якраз ота величезна копиця сіна, де слід знайти голку.

Я був цілком задоволений з того, що сидів на капітанському містку і спокійно плив по морських хвилях, відчуваючи під собою розмірене гойдання своєї любої «Танцівниці» й милуючись морськими рибами та птахами.

Майк Гатрі вивернувся в кріслі риболова, і крізь його рідке волосся рожевим неоновим сяйвом почала просвічувати шкіра голови.

«Підсмажуйся, мерзотнику», – радісно думав я, не маючи наміру застерігати його від тропічного сонця, під яким він просидів аж до смерку, коли ми поспішили додому.

Назавтра, відчуваючи страшенні муки, він намастив своє розпухле червоне обличчя білим жиром, а голову наклав широкою ганчіркою. Одне слово, морда в Гатрі палала, як прожектор океанського лайнера.

Перед полуднем другого дня мені стало нудно. Джиммі був поганий компаньйон: хоч до нього трохи й повернувся добрий настрій, та він так дбав про конспірацію, що думав тридцять секунд навіть перед тим, як погодитися випити філіжанку кави.

Мені кортіло зробити щось істотне. Наприклад, наловити риби собі на обід. Тож, побачивши, як величезні рибини переслідують табунець сардин попереду нас, я віддав стерно Джиммі.

– Просто тримай «Танцівницю» в цьому напрямку, – сказав я йому й пірнув у кубрик.

Гатрі стомлено стежив за мною; його обличчя досі було розпухлим і червоним. Я заглянув у салон і побачив, що Матерсон, стоячи коло відчиненого буфета, змішує для себе джин з тоніком. Одержуючи сімсот п'ятдесят баксів на день, я не мав до нього претензії. Він не виходив із салону вже два дні.

Повернувшись до скриньки зі снастями, я вибрав дві вудки й закинув їх у воду. Ми йшли навперейми табунцю сардин. Я зловив одну з великих рибин, що полювали на нього, й витяг її на палубу. Вона підстрибувала вгору й виблискувала золотом проти сонця.

Я згорнув вудки й поклав їх на місце, а тоді, нагостривши лезо свого важкого рибальського ножа й розітнувши риб'яче черево від хвоста аж до зябер, дістав жменю нутрощів і викинув їх за борт.

Тут-таки двое мартинів, що ширяли над нами, жадібно скрикнули й кинулися на здобич. Їхній крик привабив інших, і за мить ми опинилися в гущині оглушливого галасу й ляпання крил.

Однаке той гамір був не такий гучний, щоб я не почув, як щось клацнуло позад мене. Я непомилково впізнав той звук, – звук, що його видає зведений курок револьвера. Мої рухи були суто інстинктивні. Не роздумуючи, я міцно стис свого рибальського ножа в правій руці, приготувавшись метнути його, а тоді рвучко обернувся й нахилився до палуби, підігнувши ліву ногу й опутивши ліву руку. Тим часом моя права рука мимоволі знялася вгору, і я мало не метнув ножа тієї самої миті, коли мішень чітко окреслилася переді мною.

Майк Гатрі тримав у правій руці великий автоматичний пістолет. То була давня морська зброя сорок п'ятого калібру. Убивча сила, що може так продірявити людські груди, що крізь них проїде лондонське таксі.

Лише дві речі врятували Гатрі від того, що я не приколов його до спинки крісла довгим і важким лезом свого рибальського ножа. По-перше, пістолет сорок п'ятого калібру був націлений не на мене, а по-друге, комічний вираз розгубленості на його почервонілому обличчі.

Я стримав свою руку величезним зусиллям волі, і ми витріщилися один на одного. Він зрозумів, як близько підійшов до фатальної межі, і усмішка, що з'явилася на його обпалених сонцем губах, була тремка й непереконлива. Я випростався й устроїв ножа в

колоду, на якій зазвичай січуть принаду.

– Зроби таку ласку, – сказав я йому спокійно, – не грайся цією штукаю в мене за спиною.

Він знову хвалькувато й брутально засміявся, а тоді, обкрутившись на кріслі, націлився кудись поверх корми й двічі випалив. Постріли гучно ляснули, перекривши навіть гудіння двигунів «Танцівниці», а вітер швидко розвіяв запах пороху. Два мартини обернулися на місиво з крові й пір'я: важкі кулі розірвали їх на клапті. Решта зграї з панічними криками кинулася врозтіч. Те, як постріли розшматували птахів, не залишало сумнівів: Гатрі зарядив свій пістолет розривними кулями, набагато страшнішими за звичайні.

Він відкинув волосся назад, щоб подивитися на мене, і дмухнув у дуло пістолета, як Джон Вейн.[1 - Джон Вейн (1907–1979) – американський актор, що його називали «королем вестернів».] Важка зброя була йому за іграшку.

– Чудова робота, – похвалив я його й повернувся до сходів, які вели на місток.

Але тієї ж миті в дверях кубрика з'явився Матерсон з келишком джину в руці і, коли я його проминав, сказав спокійно своїм лагідним муркотливим голосом:

– Тепер я знаю, хто ти такий. Нас непокоїло, що ти видався нам знайомим.

Я витріщився на нього, а він, глянувши повз мене, крикнув, звертаючись до Гатрі:

– Ти тепер знаєш, хто він, чи ні?

Гатрі похитав головою. Я подумав, що він не довіряє своєму голосові.

– Він мав тоді бороду. Пригадай поліційну фотографію.

– Ісусе! – вигукнув Гатрі. – Гаррі Брюс!

Я був трохи приголомшений, почувши своє колишнє прізвище після стількох років. Мені здавалося, що його забули навіки.

– Рим, – сказав Матерсон. – Крадіжка золота.

– Він його організував, – Гатрі клацнув пальцями. – Я був певен, що знаю його. Мене збила з пантелику борода.

– Гадаю, ви, джентльмени, сплутали мене з кимсь іншим, – сказав я, силкуючись зберігати спокій, але мій мозок почав шалено обмірковувати цю нову інформацію.

Вони бачили поліційну фотографію – де? Вони слуги закону чи ті, що по той його бік? Мені був потрібен час, щоб подумати, і я піднявся на місток.

– Пробачте, – промурмотів Джиммі, коли я взяв у нього стерно. – Я мусив застерегти вас, що він озброєний.

– Атож, – підтвердив я. – Не завадило б.

Думки гарячково стрибали в моїй голові. Перше, що спадало на розум, мене знову тягло на криву стежку... Їх треба позбутися. Вони виявили мою схованку, вдерлися в мое спокійне життя, і є лише один надійний спосіб. Я зазирнув до кубрика, але Матерсон і Гатрі спустилися нижче.

З ними має статися нещасливий випадок: на малому човні для новачків – це природна річ. Їх неодмінно треба позбутися. Я подивився на Джиммі, і він усміхнувся до мене.

– У вас швидка реакція, – сказав він. – Майк мало не обмочився з переляку, бо був упевнений, що ніж устромиться йому в горлянку.

«А що мені робити з хлопцем? – запитав я себе. – Якщо я приберу інших двох, то доведеться позбутися і його». І мене раптом поійняла така сама нудота, яку я вперше відчув багато років тому в сільці у Біафрі.

– З вами все гаразд, шкіпере? – швидко запитав Джиммі, бо йому не сподобався вираз мого обличчя.

– Зі мною все гаразд, Джимме, – відповів я. – Піди принеси нам бляшанку пива.

Поки він був унизу, я надумав таке. Ми укладемо угоду. Я був певен: вони не захочуть, щоб про їхню справу стало відомо всім і кожному. Ми обмінємо таємницю на таємницю. Можливо, вони дійшли такої ж думки.

Я заблокував стерно і спокійно перейшов у куток містка, намагаючись ступати так, щоб моїх кроків не було чути внизу. Там виходила труба вентилятора, що гнав свіже повітря до салону. Я давно виявив, що вона непогано доносила звуки нагору.

Проте ефективність цього слухового пристрою залежала від кількох чинників, насамперед від сили й напрямку вітру та позиції мовця.

Вітер віяв у мій бік. Його пориви час від часу вдиралися в трубу вентилятора й заглушали уривки розмови, яка відбувалася в салоні. Проте Джиммі, певно, стояв під самісінькою вентиляційною трубою, бо його голос, коли вщухав вітер, долинав до мене чітко й виразно.

– Чому ви не запитаете в нього тепер?

Відповіді я не розчув, бо зашумів вітер, а як він стих, то до мене знову долетіли слова Джиммі:

– Якщо ви зробите це сьогодні, то куди ви... – вітер знову зашумів, – ...щоб оглянути все на світанку, нам треба...

Уся розмова, здається, була про те, коли й куди їм вирушати, і, поки я намагався збагнути, чого вони хотіли досягти, покинувши гавань ще вдосвіта, Джиммі знову повторив:

– Якщо світанок там...

Я напружив слух, щоб почути дальші слова, проте вітер знову заглушив розмову секунд на десять, а тоді до мене долетіло:

– ...я не розумію, чому ми не можемо...

Джиммі протестував. Несподівано пролунав голос Майка Гатрі, гострий і різкий. Він, певно, підійшов близько до Джиммі і, може, навіть погрожував йому:

– Послухай-но, Джиммі, хлопче, це тебе аж ніяк не обходить. Твоя робота – знайти ту клятту штуковину, а поки що успіхи твої мізерні.

Вони, мабуть, знову відійшли вбік, бо їхні голоси стали невиразними, і я почув, як двері кубрика відчинилися. Я швидко повернувся до штурвала й розблокував його якраз тоді, коли над палубою з'явилася голова Джиммі, що піднімався сходами.

Він подав мені пиво й видавався тепер спокійнішим. Його настороженість зникла. Він усміхнувся до мене дружньо й довірливо.

– Містер Матерсон сказав, що на сьогодні досить. Ми рушаємо додому.

Я повернув «Танцівницю» проти течії, і ми підійшли до острова з заходу, проминувши Черепихову затоку. Між пальм я побачив свою хатину. Зненацька я відчув крижане передчуття втрати. Доля підкинула мені нову колоду карт, і гра була масштабна, ставки були надто високі для мене, але я вже не міг вийти з цієї гри. Проте мені пощастило подолати холодний розпач, і я обернувся до Джиммі й вирішив скористатися з його нової довірливості, щоб спробувати витягти з нього якнайбільше інформації.

Ми весело розмовляли, поки «Танцівниця» йшла протокою до Великої гавані. Вони, мабуть, сказали йому, що мені нічого не загрожує. Дивно, але те, що я мав кримінальне минуле, зробило цю вовчу зграю трохи прихильнішою. Вони тепер, либонь, міркували, як

підступитися до мене. Вони знайшли важіль, який давав їм змогу помахати мною, хоч я був переконаний, що вони не розповіли молодому Джеймсові про всі свої наміри.

Безперечно, Джиммі відчув полегкість, коли йому знову дозволили ставитися до мене природно. Він був приязний, щирий хлопець, цілком вільний від підступності та лукавства. Дивно, що його прізвище приховували від мене, немов військову таємницю, а проте він носив на шиї срібний ланцюжок з табличкою, яка застерігала, що Дж. А. Норт, її власник, має алергію до пеніциліну.

Тепер він відкинув усю свою недавню стриманість, і я обережно витягав з нього окремі клапті інформації, які могли придатися мені в майбутньому. З власного досвіду я знав, що найбільше нам шкодить те, чого ми не відаємо.

Я обрав для розмови таку тему, яка, на мою думку, мала остаточно привернути його до мене.

– Бачиш той риф у протоці, який ми щойно обминули? Це риф Чортової Риби. Глибина там близько двадцятьох фатомів.[2 - Фатом (морська сажень) – британська міра довжини, яка дорівнює 6 футів, або 182 сантиметри.] Туди часом запливають великі риби. Торік я зловив одну, яка важила понад двісті кілограмів.

– Двісті кілограмів!? – вигукнув він. – Боже, та це ж майже чотириста п'ятдесят фунтів.

– Це правда, в її пащеку можна було запхати голову й плечі.

Від його стриманості не лишилося й сліду. Він вивчав історію та філософію в Кембриджі, але проводив надто багато часу в морі й мусив покинути навчання. Тепер він керував невеличкою компанією, яка постачала підводне спорядження й опікувалася порятунком на воді. Це давало йому змогу не лише заробляти на прожиття, а й пірнати майже щодня. Він працював приватно, проте іноді виконував доручення від уряду та військово-морського флоту. Кілька разів він згадував ім'я Шеррі, і я обережно спитав:

– Подруга чи дружина?

Він усміхнувся:

– Сестра, старша сестра, але справжня лялечка. Вона веде бухгалтерську книгу й наглядає за крамницею та всяким товаром. – Джеймсів тон не лишив аніякого сумніву, що він думає про облікові книги й стояння за прилавком. – Вона схилена на мушлях і заробляє на них по дві тисячі баксів на рік.

Однак він так і не пояснив мені, як потрапив у цю сумнівну компанію і що тепер, власне, робить за півсвіту від своєї крамниці спортивних товарів. Я висадив їх на

Адміралтейському причалі і, поки не споночило, повів «Танцівницю» до заправки компанії «Шелл».

* * *

Того вечора я підсмажив собі на жару рибу, запік просто в лушпинні два великі батати, запив свою вечерю холодним пивом, а тоді вмовився на веранді й слухав шум прибою. Раптом між деревами зблиснули фари автомобіля, що наближався до моєї хатини. Таксі зупинилося біля сходів, які вели нагору, шофер залишився сидіти за кермом, а пасажери тим часом піднялися до мене. Вони залишили Джеймса в «Гілтоні» і прибули лише вдвох – Матерсон і Гатрі.

– Хочете випити? – спитав я, кивнувши на пляшки й лід на бічному столику.

Гатрі налив джинну для них обох, і Матерсон сів навпроти мене, дивлячись, як я доідаю рибу.

– Я зробив кілька телефонних дзвінків, – сказав він, коли я відсунув свою тарілку. – І мені сказали, що Гаррі Брюс зник у червні п'ять років тому й відтоді про нього нічого не чули. Я розпитав декого і з'ясував, що Гаррі Флетчер висадився тут, у Великій гавані, через три місяці, прибувши з Сіднея, з Австралії. Чи так воно було?

Я витяг невеличку риб'ячу кістку зі своїх зубів і запалив довгу чорну сигару.

– Ще одна річ: чоловік, який добре знав Гаррі Брюса, сказав мені, що той має шрам на лівій руці від ножової рани, – замуркотів він, і я мимохіть подивився на тонку риску на своєму передпліччі.

З роками та риска стерлася й потоншала, але досі ще біліла на тлі темної засмаглої шкіри.

– Так, маємо до біса збігів, – сказав я й затягся сигарою.

Сигара була міцна, ароматна і мала смак моря, сонця та спецій. Я вже не турбувався: вони приїхали укласти угоду.

– Справді так буває, – погодився Матерсон і уважно поглянув круг себе. – У тебе тут дуже мило, Флетчере. Справді, затишно і дуже мило.

– Згоден, але щоб так жити, треба добряче працювати, – відказав я.

– Усе одно це приємніше, аніж довбати каміння чи шити поштові мішки у в'язниці.

– Мабуть.

– Малий хоче поставити вам завтра кілька запитань, Флетчере. Допоможіть йому. Коли ми покинемо цей острів, можете забути, що взагалі нас бачили. Ну, а ми забудемо розповісти про всі дивні збіги тому, кому слід.

– Містере Матерсон, сер, у мене жахлива пам'ять, – запевнив я його.

Після тієї частково підслуханої розмови в салоні «Танцівниці» я чекав, що вони попросять мене вийти в море рано-вранці, бо для їхніх планів чомусь був дуже важливий світанок. Однак ніхто з них про це навіть не згадав. Коли вони поїхали, я зрозумів, що не засну, тому вийшов на піщаний пляж і рушив уздовж берега до Овечого мису, щоб помилуватися місяцем, який сходив над пальмами. Там я просидів аж за північ.

* * *

Наступного ранку я не побачив своєї шлюпки біля причалу, але Гембон, поромник, підвіз мене до якірної стоянки «Танцівниці». Коли ми наблизилися до неї, я помітив знайому постать, що вовтузилася біля кубрика. Тут-таки була й моя шлюпка.

– Гей, Чаббі, – сказав я, стрибнувши на борт. – Твоя жінка виштовхала тебе з подружнього ліжка, чи не так?

Навіть у досвітній млі було видно, що палуба «Танцівниці» натерта до блиску, а металеві частини старанно відполіровані. Чаббі, певно, працював тут уже дві години. Він любив «Танцівницю» майже так само, як і я.

– Вона була схожа на громадський нужник, Гаррі, – пробурмотів Чаббі. – Ця брудна компанія, яку ти привів сюди. – Він гучно сплюнув за борт, – не має найменшої пошани до човна.

Чаббі приготував мені каву – таку міцну й запашну, яку вміє варити тільки він, і ми випили її, сидячи в салоні. Чаббі супився, заглядаючи у свою філіжанку, і дмухав на чорний напій, який парувал перед ним. Він хотів мені щось сказати.

– Як там Анджело?

– Утішає раванських удовиць, – пробурчав Чаббі.

Острів не може забезпечити роботою всіх тутешніх чоловіків, тому більшість з них укладають трирічні контракти й працюють на американській авіаційно-космічній станції на острові Равано. Їхні молоді дружини, так звані раванські вдови, залишаються вдома, а, як

відомо, всі остров'янки мають гарячу кров і приязно ставляться до осіб протилежної статі.

– Через ці свої походеньки Анджело неминуче втратить розум. Укинувся в розпусту ще в понеділок і віддається їй удень і вночі.

Я відчув у його бурчанні крихту заздощів. Місіс Чаббі тримала його на короткому повідку.

– Як твої клієнти, Гаррі? – запитав він, шумно сьорбаючи каву.

– Мене задовольняють їхні гроші.

– Ти не рибалиш, Гаррі. – Чаббі подивився на мене. – Я стежу за вами зі шпиля Кулі, чоловіче. Ви не виходите в протоку, а шастаєте біля берега.

– Так воно і є, Чаббі.

Він знову зосередив свою увагу на каві.

– Послухай, Гаррі. Не спускай їх з ока. Будь обережний, чуеш мене. Ті двоє – паскудники. Нічого не скажу за хлопця, але його компаньйони – паскудники.

– Я стерегтимуся, Чаббі.

– Ти ж знаєш нову дівчину в готелі – Маріон? Ту, що прийшла працювати на сезон?

Я кивнув. Маріон мала близько дев'ятнадцяти років і була вродлива та струнка, з гарними довгими ногами й блискучим чорним волоссям, зі шкірою в ластовинні, сміливими очима й пустотливою усмішкою.

– Так от, минулої ночі вона спала з отим білявим, що має червоне обличчя.

Я знав, що Маріон іноді поєднує бізнес із задоволенням, надаючи обраним гостям готелю послуги, які не належать до її безпосередніх обов'язків. На острові за цей рід діяльності ніхто не осуджує.

– Ну? – заохотив я Чаббі до подальшої розповіді.

– Він побив її, Гаррі. Дуже побив. – Чаббі знову відсьорбнув кави. – Потім заплатив їй стільки грошей, що вона не наважилася піти в поліцію.

Відтепер Майк Гатрі подобався мені ще менше. Лише тварюка могла познущатися з такої дівчини, як Маріон. Я знав її добре. Вона була наділена своєрідною невинністю і сприймала життя по-дитячому, а це надавало їй статевій розбещеності певного чару. Я

пригадав свій намір убити Гатрі. Що ж, я постараюся його не забути.

– Вони погані люди, Гаррі. Я хотів тебе застерегти.

– Дякую, Чаббі.

– І не дозволяй їм смітити на «Танцівниці», – додав він обвинувальним тоном. – Салон і палуба такі брудні. Вони тут поводитись, як свині.

Чаббі допоміг мені підвести «Танцівницю» до Адміралтейського причалу й пішов додому, щось похмуро бурмочучи собі під носа. Дорогою він зустрівся з Джиммі, що підходив з протилежного боку, й обвів хлопця нищівним поглядом, який мав би спелити того на місці.

Джиммі був сам-один, веселий і жвавий.

– Привіт, шкіпере, – гукнув він, стрибнувши вниз, на палубу «Танцівниці».

Я спустився до салону разом з ним і налив кави нам обом.

– Містер Матерсон сказав, що ти маєш до мене якісь запитання, це так?

– Зрозумійте, містере Флетчер, я хочу, щоб ви знали: я не бажав вас образити своєю мовчанкою. Вони мені наказали...

– Я розумію. Усе гаразд, Джиммі.

– Було б розумно попросити вашої поради вже давно, а не блукати навмання, як оце досі. Хай там як, а вони дійшли висновку, що без вашої допомоги ми навряд чи обійдемося.

Він розповів мені більше, ніж міг собі уявити, і я трохи змінив свою думку про містера Джеймса. Було очевидно, що він володів інформацією, якою не хотів ділитися з іншими. Це був ніби його страховий поліс, і, мабуть, він наполіг на тому, щоб побачитися зі мною сам на сам. Це була гарантія його безпеки.

– Шкіпере, ми шукаємо острів, конкретний острів. Боюся, я не можу сказати вам, навіщо ми його шукаємо. Пробачте мені.

– Забудь про це, Джиммі. Нічого страшного.

«А що матимеш з цього ти, Джеймсе Норте? – несподівано подумав я. – Як тобі віддячить вовча зграя, коли ти приведеш їх до цього свого конкретного острова? Чи не буде це щось менш приємне, аніж алергія до пеніциліну?»

Я глянув на вродливе молоде обличчя Джиммі й відчув незвичайний для себе наплив прихильності до нього: можливо, через його молодість і невинність, через захват, з яким він дивився на цей стомлений і підлий старий світ. Я йому заздрих і захоплювався ним, мені буде прикро бачити, як його зіб'ють з ніг і втопчуть у багнюку.

– Джиме, а чи добре ти знаєш своїх друзів? – спокійно запитав я його.

Спершу він здивувався, а потім насторожився.

– Досить добре, – обережно відповів він. – А що?

– Ти з ними знайомий менш, як місяць, – сказав я так, ніби знав це напевно, і помітив ствердну відповідь у виразі його обличчя. – А я зустрічався з такими людьми все своє життя.

– Я не розумію, як це стосується до мене, містере Флетчер.

Тепер він образився. Я поставився до нього, як до дитини, і йому це не сподобалося.

– Послухай-но, Джиме. Забудь про цю справу, хоч би яка вона була. Облиш її й повертайся до своєї крамниці та компанії порятунку на воді.

– Це було б безглуздо. Ви не розумієте.

– Я розумію, Джиме. Справді розумію. Я мандрував такою самою стежкою і досконало вивчив її.

– Я можу сам подбати про себе. Не турбуйтеся про мене.

Він почервонів під своєю засмагою, і його сірі очі зблиснули роздратуванням. Ми дивились один на одного кілька секунд, і я зрозумів, що марную час та емоції. Якби хтось отак заговорив до мене в такому віці, я б подумки назвав його дурним стариганом.

– Гаразд, Джиме, – сказав я. – Я виходжу з цієї гри, але ти маєш знати, яким буде її рахунок. Грай її спокійно і програвай, бо вона неодмінно закінчиться твоїм програшем.

– Добре, містере Флетчер. – Він поволі розслабився, а тоді приязно й чарівно всміхнувся. – Дякую вам за пораду.

– Розкажи мені про цей острів, – запропонував я, і Джиммі роззирнувся по салону.

– Ходімо вгору, на місток, – сказав він.

Коли ми опинилися просто неба, Джиммі дістав з коробки для мап, що стояла на штурманському столику, уламок олівця і клопоть паперу.

– Я думаю, він лежить за шість-десять миль від африканського узбережжя і за десять-тридцять миль на північ від гирла Ровуми...

– Це величезна територія, Джимме. Ти, мабуть, і сам переконався в цьому за останні кілька днів. Що ти ще знаєш про нього?

Він завагався, а потім неохоче дістав ще кілька монет зі свого гаманця. Узявши олівця, він накреслив пряму лінію на аркуші паперу.

– Це рівень моря, – сказав він, а потім над цією лінією накреслив нерівний профіль, що починався низько, а тоді круто підіймався вгору трьома окремими шпильми й різко уривався до моря. – Отакий вигляд має силует острова, якщо дивитися на нього з води. Три вершини з вулканічного базальту. Голі скелі майже без рослинності.

– Діди. – Я впізнав острів майже відразу. – Але ти неабияк помилився у своїх розрахунках. Він лежить миль за двадцять від берега...

– Але материк з нього видно? – запитав він швидко. – Має бути видно.

– Звичайно, з вершин пагорбів видно дуже далеко, – сказав я.

Тим часом він порвав свій аркуш на дрібні клаптики й викинув їх у море.

– А яка відстань до нього від північного берега річки? – запитав він, знову обертаючись до мене.

– Приблизно шістдесят-сімдесят миль, – сказав я, і він замислився.

– Що ж, це цілком можливо. Усе залежить від того, скільки часу піде... – Він не закінчив фрази, певно, згадавши мою пораду грати спокійно. – Ви можете доправити нас туди, шкіпере?

Я кивнув:

– Але це довгий шлях, і нам доведеться ночувати на човні.

– Я приведу інших, – сказав Джиммі, знову запалившись.

Вийшовши на причал, він озирнувся на місток.

– Нікому не розповідайте про острів і про інші дрібниці, гаразд?

– Гаразд, Джиме, – сказав я, усміхнувшись до нього. – Іди, йди!

Я спустився вниз, щоб подивитися на Адміралтейську мапу. Діди – найвища точка базальтового пасма – довгого й твердого рифу, який простягається вздовж материка на двісті миль. Він то зникає під водою, то виходить на поверхню, утворюючи рівномірний ланцюг посеред безладно розкиданих коралових і піщаних островів та обмілин.

Острів Діди був позначений на мапі як безлюдний і безводний, а ехолотні виміри показували безліч глибоких проток між рифами довкола нього. І хоч він лежав далеко на північ від моїх звичних маршрутів, однак торік я був у тій місцевості з морською біологічною експедицією з Лос-Анджелеса, що вивчала особливості розмноження зелених черепах, яких тут сила-силенна.

Три дні ми таборилися на сусідньому з Дідами острові, де за всякої погоди можна ставити на якір судна в закритій лагуні, а в рибальському колодязі, що його ми знайшли серед пальм, була солонувата, але придатна до пиття вода. Якщо дивитися від нашої тодішньої якірної стоянки, то Діди мають ті самі обриси, що їх намалював Джиммі. Ось чому я відразу їх упізнав.

За півгодини прибула вся компанія; на даху таксі було прив'язане розмаїте спорядження, накрите зеленим брезентом. Вони найняли двох остров'ян, які тинялися без діла, щоб ті допомогли перенести спорядження, а також дві сумки з приватними речами туди, де стояла «Танцівниця». Остров'яни, не розгортаючи, поклали брезентовий сувій на передній палубі, і я уникнув зайвих запитань. Обличчя Гатрі облуплювалося від опіків, і там, де злізла обпалена сонцем шкіра, проглядали мокрі червоні плями. Він намастив їх білим кремом. Я уявив собі, як він лупцював крихітку Маріон у своєму люксі в «Гілтоні», й усміхнувся до нього:

– У тебе збіса вродливе обличчя. Ти не думав про те, щоб виступити на конкурсі «Міс Усесвіт»?

Він спопелив мене поглядом з-під крилатого капелюха й усівся в крісло риболова.

Поки ми пливли на північ, Гатрі цмулив пиво просто з бляшанок, що їх потім використовував як мішені. Він палив у них зі свого великого пістолета, і вони падали й підстрибували в кільватері «Танцівниці». Незадовго перед полуднем я віддав Джиммі стерно й спустився вниз, щоб перевірити, як там справи. Я побачив, що Матерсон відчинив буфет з напоями й дістав пляшку джину.

– Скільки ще? – запитав він, спітнілий і розчервонілий, дарма що працював кондиціонер.

– Ще годину-дві, – відповів я й подумав, що Матерсон матиме проблеми через алкоголь, бо п'є уже в першій половині дня.

Проте джін пішов Матерсонові на користь, пом'якшивши його вдачу, і я, невинуватий опортуніст, виманив ще триста доларів з його гаманця як компенсацію за свої майбутні зусилля: мені належало провести «Танцівницю» крізь вузьку північну протоку, що вела до Дідів.

Три вершини вистромилися з туману, примарно-сірі й зловісні. Здавалося, вони висіли над протокою, не спираючись ні на що.

Джиммі розглядав вершини в бінокль, а потім опустив його й захоплено обернувся до мене.

– Це те, чого ми шукаємо, шкіпере, – сказав він і спустився в салон.

Потім вони втрьох вийшли на передню палубу, проминули свій загорнутий у брезент вантаж і стояли пліч-о-пліч біля поручнів, дивлячись на острів, поки я обережно вів човна протокою. Якраз почався приплив, що підштовхував нас туди, і я надумав скористатися з цього, щоб підійти до Дідів зі сходу й висадитися на піщаний берег біля найближчого шпиля.

Приплив коло цього берега сягає сімнадцятьох футів, тож нерозумно заходити в мілкі води під час відпливу. Можна дуже легко загрузнути в піску і слухати, як дзюрчить вода, збігаючи з-під вашого кіля.

Джиммі позичив у мене ручний компас і поклав його в свою сумку, де вже лежали мапа, термос з охолодженою водою і пляшечка з соляними пігулками з нашої аптечки. Поки я обережно підбирався до піщаного берега, Джиммі й Матерсон роззулися й скинули штани.

Коли «Танцівниця» м'яко торкнулася кілем твердого білого піску, я крикнув їм:

– Добре, спускайтеся!

Джиммі рушив уперед, і вони вдвох зішли по драбині збоку «Танцівниці». Вода сягала їм аж під пахви. Джеймс тримав сумку високо над головою, аж поки дійшов до берега.

– Даю вам дві години! – гукнув я їм навздогін. – Якщо затримаєтеся, то вам доведеться ночувати там. Я не зможу забрати вас під час відпливу.

Джиммі помахав рукою й усміхнувся. Я поставив двигун «Танцівниці» на задній хід і обережно відплив від берега. Тим часом Матерсон і Джиммі дісталися пляжу й почали

незграбно вистрибувати там, одягаючи штани та взуваючи черевики, а потім подалися до пальмового гаю і зникли з очей.

Кружляючи хвилин із десять і вдивляючись у чисту, немов у гірському струмку з форелями, воду, я, нарешті, завважив темну тінь і кинув туди якір.

Гатрі з цікавістю спостерігав, як я надів маску та рукавички й з невеличкою сіткою на устриць занурився у воду. Під нами було сорок футів глибини, і, на мое щастя, вітер дув такий, що я зміг пірнути з розпущеною сіткою й за одним разом наповнити її скойками. Я висипав їх на передню палубу і, пам'ятаючи про застереження Чаббі, викинув порожні черепашки за борт, ретельно все вимивши. Відтак з відром ніжної м'якоті я рушив до плити, де переклав улов у каструлю, додавши вина, часнику, солі, перцю й трохи соусу чилі. Зробивши слабкий вогонь, я накрив каструлю кришкою й повернувся на палубу. Гатрі все ще сидів у кріслі риболова.

— Що з тобою, начальнику, тобі нудно? — спочутливо запитав я. — Немає дівчат, яких можна було б відлупцювати?

Його очі звузились, і він силкувався вгадати, від кого я про це довідався.

— Ти маєш довгого язика, Брюсе. Хтось тобі відріже його одного дня.

Ми обмінялися ще кількома такими люб'язностями, і це допомогло нам згаяти час, аж поки дві маленькі постаті з'явилися на пляжі й замахали руками, щось вигукуючи. Я підняв якір і поплив по них.

Тільки-но вони зійшли на борт, як покликали Гатрі й улаштували нараду. Усі були дуже збуджені, а найбільше Джиммі. Він жестикулював і показував кудись через протоку, говорячи тихо, але пристрасно. Зрештою, вони, здавалося, дійшли згоди, та коли їхня розмова скінчилася, до заходу сонця лишилась якась година, і я відмовився виконувати вимогу Матерсона нищпорити довкола острова й увечері. Я не мав аніякісінької охоти сісти на міліну під час відпливу.

Я рішуче скерував човна до безпечної якірної стоянки в лагуні, по той бік протоки, і, коли сонце сховалося за осяйний обрій, моя «Танцівниця» вже спокійно гойдалася на двох важких якорях, а я сидів на містку, милуючись останніми годинами дня і смакуючи перше вечірне віскі. У салоні піді мною лунали безперервні суперечки. Я не зважав на ту балаканину і навіть не мав найменшого бажання скористатися з вентилятора. Та коли перші москити, перелетівши лагуну, загули коло моїх вух, я спустився вниз, і з моєю появою балачка урвалася.

Я подав сік, рагу з устриць, запечені батати й ананасовий салат. Усі мовчки заходилися їсти.

– Боже, та ви куховарите ліпше за мою сестру, – промовив Джиммі й щасливо зітхнув.

Я всміхнувся до нього, бо мав звичку пишатися своїм кулінарним мистецтвом, а юний Джеймс був справжній гурман.

Прокинувшись після півночі, я вийшов на палубу перевірити, чи все гаразд з якорями. «Танцівниця» надійно стояла на них, і я затримався, щоб помилуватися місячним сяйвом.

Над ніччю панувала глибока тиша, яку порушувало тільки м'яке шарудіння хвиль, що терлися об «Танцівницю», і далекий гуркіт прибою коло зовнішнього рифу. Буруни припливали з відкритого океану і з шаленим клекотом накочувалися на Гарматний риф. Назву цьому рифові дали влучну: його глибоке гудіння, від якого завмирало в грудях, лунало, наче салют невеликої гармати. Місяць заливав протоку мерехтливим світлом, підкреслюючи голі вершини Дідів, що біліли, наче слонова кістка. З лагуни під ними знімався нічний туман, клубочачись і звиваючись, немов душа грішника.

Зненацька я відчув шурхіт позад себе і рвучко обернувся. Гатрі переслідував мене мовчки, ніби леопард, який вийшов на полювання. На ньому були лише жокейські шорти, тож місяць висвічував його біле, мускулясте і струнке тіло. Великий чорний пістолет сорок п'ятого калібру теліпався біля його правого стегна, на відстані витягнутої руки. Якусь мить ми витріщалися один на одного, потім я розслабився.

– Ти знаєш, чоловіче, перестань чіплятися до мене. Ти мені зовсім не до смаку, – сказав я йому, але в крові у мене вже вирував адреналін, і мій голос захрип.

– Коли настане час прибрати тебе, Флетчере, я скористаюся з цього, – промовив Гатрі й підняв свій автоматичний пістолет. – Він справно працює, хлопче, – усміхнувся він.

* * *

Ми поснідали до сходу сонця, і я взяв свою чашку з кавою на місток, щоб випити її, поки «Танцівниця» йшла протокою вгору, до відкритого моря. Матерсон був унизу, а Гатрі вилежувався в кріслі риболова. Джиммі стояв поруч мене й пояснював, чого хоче сьогодні.

Він був дуже схвилюваний і тремтів від збудження, як молодий лягавий собака, що вловив своїми ніздрями запах першої здобичі.

– Я хочу зробити кілька знімків вершин Дідів, – пояснив він. – Мені потрібен ваш ручний компас, щоб показати вам напрямок.

– Ти ліпше скажи мені, куди тобі треба, і я доправлю тебе в те місце, – запропонував я.

– Зробімо так, як хочу я, шкіпере, – уперто заявив він.

Я відчув, що не зможу стримати роздратування в голосі:

– Ну, гаразд, орле-скауте.

Він почервонів і підійшов до поручнів, навівши компас на вершини Дідів. Минуло хвилин із десять, поки він знову заговорив:

– Чи можемо ми змінити курс градусів на два, шкіпере?

– Звичайно, можемо, – усміхнувся я. – Але тоді ми зачепимо край Гарматного рифу і розпоремо череву «Танцівниці».

Ще дві години ми блукали навпомацки крізь лабіринт рифів, аж поки я вивів човна крізь протоку у відкрите море і розвернувся, щоб наблизитися до Гарматного рифу зі сходу.

Це було схоже на дитячу гру, в якій треба знайти наперстка. Джиммі вигукував то «гаряче», то холодно», не називаючи точного місця, що його він шукав і куди належало привести «Танцівницю».

Тут, у відкритому морі, хвилі велично ринуть до суходолу, стають вищими й могутнішими. «Танцівниця» підстрибувала й перекочувалася через них, повільно наближаючись до зовнішнього рифу.

Коли високі хвилі зустрічалися з кораловим бар'єром, їхня велич несподівано змінювалася бурхливим шалом, і вони закипали й розсипалися на безліч бризок, несамовито перевалюючись через перепону. Потім хвилі з цмоканням відкочувалися назад, оголяючи зловісні чорні ікла рифу; біла, мов сметана, вода сповзала з бар'єра, а нова хвиля вже наближалася, вигинаючи для атаки свою велику гладку спину.

Джиммі постійно спрямовував мене на південь курсом, що вів до рифу, і я відчував, що ми перебуваємо вже дуже близько до потрібного місця. Він завзято наводив компас то на одну вершину Дідів, то на другу.

– Ідіть точно цим курсом, шкіпере! – гукнув він.

Я подивився вперед, відірвавши на кілька секунд погляд від погрозливого коралового рифу, й побачив, як накотилася на нього нова хвиля й розбилася. Лише в одному вузькому місці за п'ятсот ярдів від нас хвиля вціліла й побігла далі до суходолу. Вона обвалилася на корал по обидва боки, і тільки в цьому місці дорога перед нею була відкрита.

Раптом я пригадав, як вихвалявся Чаббі: «Мені було дев'ятнадцять років, коли я вперше зловив морського окуня в ямі біля Гарматного рифу. Ніхто не захотів скласти мені компанії, та я не дорікаю нікому. Сам я більше туди не пішов би – чого, чого, а мізків у мене тепер трохи більше».

«Гарматний пролом, ось куди ми прямуємо!», – збагнув я і спробував пригадати, що саме Чаббі розповідав мені про нього.

«Якщо ти увійдеш туди з моря приблизно за дві години до високої води, то тримайся середини чорторію, аж поки порівняєшся з великою кораловою головою з правого борту – ти відразу впізнаєш її, коли побачиш. Промини її так близько, як тільки зможеш, а потім круто поверни – й опинишся у глибокій ямі, що ховається за головним рифом. Що ближче ти будеш до рифу, то безпечніше почуватимешся, чоловіче... – я виразно пригадав, як Чаббі казав це у відкритому барі «Лорд Нелсон», пишаючись тим, що він один з тих небагатьох чоловіків, які пройшли крізь Гарматний пролом. – Жоден якір тобі там не допоможе, ти муситимеш налягати на весла, щоб утриматися в чорторії на місці: яма в Гарматному проломі глибока, чоловіче, але морський окунь там дуже й дуже великий. Якось я зловив там чотири рибини, і найменша з них важила триста фунтів. Міг би зловити ще, проте часу вже не було. У Гарматному проломі не можна перебувати більш як дві години після високої води – вона впливає звідти, ніби хто раптом витяг з клятого моря якусь затичку. Виходити треба тим самим шляхом, яким і зайшов, однак доведеться більше молитися, бо в тебе на борту тонна риби, а під кілем на десять футів менше води. Є ще один вихід – через протоку в рифі. Але мені не хочеться про нього навіть розповідати: я його спробував лише раз».

Ми йшли прямісінько в пролом, Джиммі хотів потрапити в його центр.

– Усе, Джиме! – гукнув я. – Далі ми не підемо.

Я пригальмував хід, перш ніж обернувся й побачив гнів Джиммі.

– Ми майже дійшли, хай вам чорт! – загорлав він. – Хіба ви не могли пройти ще трохи?

– Ти маєш там проблеми, хлопче? – закричав Гатрі з нижньої палуби.

– Ні, тут усе гаразд! – крикнув у відповідь Джиммі, а тоді, сердитий, обернувся до мене: – Ви уклали контракт, містере Флетчер...

– Мені хотілося б тобі щось показати, Джеймсе, – я підвів його до столу, на якому лежала мапа.

Гарматний пролом був позначений на мапі Адміралтейства лише глибиною в триста фатомів. Там не було ані назви, ані інструкцій щодо навігації. Я швидко накреслив олівцем

два шпилі Дідів, які межували з проломом, а потім транспортиром виміряв кут.

– Це правильно? – запитав я його.

Він витріщився на мій рисунок.

– Правильно, чи не так? – повторив я, і він неохоче кивнув.

– Так – це те саме місце, – погодився він, і тоді я щонайдокладніше розповів йому про Гарматний пролом.

– Але нам конче треба туди потрапити, – сказав він, коли я скінчив свою промову, ніби не почув з неї жодного слова.

– Туди дороги нема, – сказав я йому. – Єдине місце, куди я тепер хотів би потрапити, – це Велика гавань на острові Сент-Мері.

І спрямував «Танцівницю» на цей курс.

Відтоді я вважав, що наш контракт розірвано.

Джиммі збіг униз по сходах і повернувся за кілька хвилин з підкріпленням – з Матерсоном і Гатрі. До того ж вони обидва були вкрай розлючені.

– Ти мені тільки скажи, і я відірву цьому негідникові руку й приб'ю його, – промовив Майк Гатрі, смакуючи кожне слово.

– Хлопець сказав, що ти відмовляєшся виконувати його накази? – поцікавився Матерсон. – А ти мусиш їх виконувати, чи не так?

Я ще раз розповів про небезпеку, пов'язану з наближенням до Гарматного пролomu, і вони вмиль протверезіли.

– Підвезіть мене туди так близько, як зможете. Решту відстані я пропливу сам, – попросив мене Джиммі.

Проте я відповів Матерсонові:

– Ви його втратите, це я вам гарантую. Хочете ризикнути?

Матерсон не відповів, але було видно, що вони надто дорожать Джиммі й навряд чи підуть на такий ризик.

– Дозвольте мені спробувати, – наполягав Джиммі.

Однак Матерсон роздратовано похитав головою.

– Якщо ми не можемо зайти в пролом, дозвольте мені хоч проїхатися вздовж рифу в санях, – провадив Джиммі.

І я, нарешті, зрозумів, що лежало на передній палубі, загорнуте в брезент.

– Я бодай двічі проїдуся попід переднім краєм рифу, коло входу до пролому.

Матерсон запитально глянув на мене. Не часто випадає така нагода, як ця, піднесена на срібному тарелі. Я знав, що зможу провести «Танцівницю» на досить малій відстані від коралового рифу, проте стурбовано спохмурнів.

– Мені доведеться піти на великий ризик, але, якщо ви погодитеся заплатити за додаткову небезпеку...

Я загнав Матерсона в глухий кут і вициганив у нього додаткову суму – оплату за цілий день праці. П'ятсот доларів, що їх він видав мені авансом.

Поки ми ладнали цю справу, Гатрі допомагав Джиммі розгорнути підводні сани й перенести їх на нижню палубу.

Я сховав пачку банкнот і пішов готувати буксир. Сани становили знамениту конструкцію з іржостійкої сталі й пластмаси. Замість полозків вони мали плавці, підводне кермо й гвинти, що ними можна було керувати короткою ручкою, розміщеною під щитом з органічного скла. На носі саней було кільце для буксира. Коли «Танцівниця» потягне сани, Джиммі доведеться лягти на живіт за прозорим щитом і дихати стиснутим повітрям з двох балонів, розміщених на шасі саней. На приладовій дошці були вимірники глибини й тиску, компас, а також таймер. За допомогою важеля Джиммі міг регулювати глибину занурення саней, а також відхилятися праворуч чи ліворуч від ходу «Танцівниці».

– Чудова іграшка, – відзначив я, і Джиммі почервонів від гордості.

– Дякую, шкіпере. Я сам її збудував.

Він уже натягав чорний гідрокостюм, і, поки його голова повільно пролізала крізь проїму прилиплої каптура, я нахилився й прочитав табличку на шасі:

ЗБУДОВАНО ФІРМОЮ «ПІДВОДНИЙ СВІТ НОРТА»,

ПАВІЛЬЙОН АРКАДА, 5,

БРАЙТОН, САССЕКС.

Я випростався, тільки-но обличчя Джиммі з'явилося в проїмі каптура.

– П'ять вузлів – добра швидкість для причепа, шкіпере. Якщо ви триматиметеся за сто ярдів від рифу, я зможу підпливти до нього майже впритул.

– Чудово, Джиме.

– Якщо я подам жовтий сигнал, не звертайте на нього уваги. Це означатиме знахідку, до якої ми потім повернемося. Але якщо мій сигнал буде червоний – це тривога. Тоді відтягніть мене від рифу й підніміть на палубу.

Я кивнув.

– Ти маєш три години, – застеріг я його. – Потім почнеться відплив через пролом, і нам доведеться відійти.

– Цього часу мені вистачить, – погодився Джиммі.

Ми з Гатрі підняли сани над поручнями, і вони лягли на воду. Джиммі перебрався на них і вмовстився за екраном, перевіряючи вимірники й поправляючи маску та повітряну трубку. Він шумно вдихнув і дав мені знак, піднявши руку вгору.

Я швидко збіг на місток і відкрив дроселі. «Танцівниця» почала набирати швидкість, а Гатрі кинувся розмотувати за корму згорнуту нейлонову линву. Сани відпливали від нас усе далі. Нарешті, коли сто п'ятдесят ярдів мотуза полетіли за борт, сани смикнулися й пішли на буксирі.

Джиммі помахав мені рукою, і я встановив «Танцівницю» на тверді п'ять вузлів. Наближаючись до рифу, я окреслив велику дугу. Хвилі раз по раз накочувалися на траверз «Танцівниці», розгойдуючи її.

Джиммі знову махнув рукою, і я побачив, як він нахилив важіль керування вперед. Біла спінена вода забулькотіла коло напрямних плавців – і сани несподівано опустили ніс, поринувши у воду. Кут натягу нейлової линви швидко змінився, бо сани опинилися під водою і звернули до рифу.

Напнутий мотуз був, наче стріла, яка влучила в ціль, і вода врзнобіч бризкала з-під нього.

Ми повільно йшли вздовж рифу, наближаючись до пролому.

Я шанобливо дивився на риф, не наважуючись ризикувати, і уявляв собі, як Джиммі на величезній глибині ковзає понад самісіньким дном, оглядаючи підводну коралову стіну. Це було, либонь, незвичайне відчуття. Я навіть заздрихав йому, поклавши собі покататися на саннях, коли випаде нагода.

Ми наблизилися до пролому й проминули його, а тоді я почув, як кричить Гатрі. Метнувши оком за корму, я побачив велику жовту кулю, що гойдалася в нашому кільватері.

– Він щось знайшов! – репетував Гатрі.

Щоб точно позначити місце, Джиммі кинув у воду жилку з тягарем, і лампочка, спалахнувши, автоматично наповнила жовту кулю вуглекислим газом.

Я рівномірно вів «Танцівницю» вздовж рифу, і за чверть милі натягнутий під кутом мотуз ослаб. Сани виринули поверх спіненої води.

Я відійшов від рифу на безпечну відстань і спустився вниз, щоб допомогти Гатрі витягти сани з води.

Джиммі виліз на нижню палубу. Коли він скинув маску, то губи йому тремтіли, а сірі очі блищали. Він схопив Матерсона під руку й потяг його в салон, бризкаючи солоною водою на палубу, яку так любив Чаббі. Гатрі і я змотали линву, а тоді підняли сани на нижню палубу. Я повернувся на місток і знову взяв курс на Гарматний пролом.

Матерсон і Джиммі піднялися до мене, перш ніж ми досягли пролому. Матерсон заразився збудженням Джиммі.

– Хлопець хоче спробувати підняти свою знахідку.

У мене вистачило розуму не запитувати, про що саме йдеться.

– Якого вона розміру? – натомість поцікавився я й зирнув на свого ручного годинника.

Ми мали ще півтори години до того, як відплив почне висмоктувати воду з пролому.

– Не дуже велика, – запевнив мене Джиммі. – Щонайбільше п'ятдесят фунтів.

– Ти в цьому переконаний, Джеймсе? Вона не важча?

Я боявся, щоб його ентузіазм не применшив зусилля, що його нам треба буде докласти.

– Присягаюся, що ні.

– Ти хочеш прив'язати до своєї знахідки повітряний міх?

– Авжеж, я прив'язу до неї повітряний міх. Він допоможе нам підняти її й відтягти від рифу.

Я обережно повів «Танцівницю» до жовтої кулі, яка легко підстрибувала в роззявлених коралових щелепах пролому.

– Ближче підійти я не можу! – скрикнув я вниз, і Джиммі помахом руки підтвердив, що все гаразд.

З лапами на ногах він підійшов до корми й поправив своє спорядження. Узявши з собою два повітряні міхи й брезент, у який були загорнуті сани, він прив'язався до мотка нейлонової линви.

Я побачив, як Джиммі за допомогою компаса на своєму зап'ястку зорієнтувався на жовту кулю, потім іще раз подивився на мене, – я стояв на місточку, – а тоді упав задки з корми й зник під водою.

Біля корми з'явилися бульки з його дихальної трубки, які посунули до рифу. Гатрі заходився розмотувати нейлонову линву.

Я силкувався вдержати «Танцівницю» на місці, за сотню ярдів від південного рифу пролому, рухаючись погано то вперед, то назад.

Бульки Джиммі поволі наблизилися до жовтої кулі, з'являючись тепер тільки коло неї. Отже, Джиммі працював під кулею. Я уявляв собі, як він прилаштовує порожні повітряні міхи до невідомого предмета за допомогою нейлонових петель. Нелегка це робота, бо течія відтягує і засмоктує ненадуті міхи. Але, з усього було видно, він уже прикріпив їх до знахідки й почав наповнювати стиснутим повітрям зі свого акваланга.

Якщо Джиммі правильно оцінив її вагу, то йому знадобиться не так багато повітря, щоб відірвати таємничу штуку від дна, і тільки-но вона зависне у воді, ми зможемо відтягти її на безпечнішу територію, перш ніж підняти на борт.

Я втримував «Танцівницю» на місці хвилин із сорок, аж раптом за її кормою з води виринули дві зелені кулі. Повітряні міхи спрацювали: нирець підняв на поверхню трофей. Поряд з міхами показалася обтягнута каптуром голова Джиммі. Хлопець підняв угору праву руку, а це означало, що треба починати буксирувати.

– Готовий? – гукнув я до Гатрі, який стояв на нижній палубі.

– Готовий!

Він узяв линву в руки, а я заходився повільно й обережно відповзати від рифу, щоб не зачепити міхів і не випустити з них повітря, яке тримало їх на плаву. За п'ятсот ярдів від рифу я зупинив «Танцівницю» і хотів спуститися з містка, щоб допомогти підняти на борт плавця та його зелені велетенські міхи.

– Залишайся там, де стоїш! – загорлав на мене Матерсон, коли я наблизився до сходів.

Я стеновав плечима й повернувся до штурвала.

«Ну їх к бісу!» – подумав я й запалив сигару, але так і не зміг придушити в собі цікавості.

Вони підтягли до «Танцівниці» повітряні міхи. Матерсон і Гатрі допомогли Джиммі зійти на борт, і він, скинувши з себе важкий акваланг просто на палубу, підняв маску на лоба.

Його голос, високий і хрипкий, виразно долетів до мене, коли я сперся на поручні місточка.

– Оце так приз! – вигукнув він. – Оце...

– Обережніше! – осадив його Матерсон, і Джеймс замовк.

Усі вони подивилися на мене, звівши очі до містка.

– Не звертайте на мене уваги, хлопці! – усміхнувся я й весело помахав сигарою.

Вони відвернулися від мене і збилися в тісний гурт. Джиммі щось зашепотів, а Гатрі голосно вигукнув: «Святий Боже!» – і ляснув Матерсона по спині. А тоді вони всі почали щось кричати й сміятися, підступивши до поручнів і заходившись витягати на борт повітряні міхи з трофеем. Вони робили це незграбно: «Танцівниця» важко гойдалася на хвилях, а мене тим часом розібрала така хіть, що я нахилився вперед.

Однак я дуже швидко розчарувався, побачивши, що Джиммі завбачливо завинув свою знахідку в брезент, яким раніше були обгорнуті сани. Її підняли на борт у мокрому, зав'язаному нашвидкуруч клунку, обмотаному нейлоновим мотузом.

З того, як вони поводитися з тією штукою, я зрозумів, що вона важка, але не дуже велика – завбільшки з маленьку валізу. Вони поклали трофей на палубу й радісно обступили його.

Матерсон глянув угору й усміхнувся до мене.

– Гаразд, Флетчере. Іди подивися.

Це було зроблено вкрай дотепно: він зіграв на моїй цікавості, наче піаніст-віртуоз. Мое бажання знати, що ж вони там витягли з моря, зненацька посилилось. Я затис у зубах сигару й став спускатися по трапу, щоб приєднатися до їхнього товариства. Я був на півдорозі до передньої палуби, на відкритому просторі, і Матерсон, усе ще всміхаючись, тихо скомандував:

– Давай!

Лише тоді я зрозумів, що це пастка, і мої думки закрутилися так швидко, що довкола мене все почало відбуватися, наче в уповільненому кінофільмі.

Я побачив, що зловісна цівка чорного пістолета сорок п'ятого калібру в руці Гатрі поволі опускається, націлюючись мені в живіт. Майк Гатрі став у стрілецьку стійку, витягши праву руку вперед, і, мружачи свої цятковані очі, дивився вздовж важкого чорного дула.

Я помітив, як вродливе юне обличчя Джиммі Норта спотворилося від жаху, як він спробував був перехопити руку з пістолетом, проте Матерсон, ще всміхаючись, брутально відштовхнув його, і Джим хитнувся вбік разом з «Танцівницею».

Я міркував цілком ясно й швидко, але то був не потік думок, а набір одночасних образів. Я міркував, як майстерно вони влаштували мені пастку, – робота фахівців. Я думав, який я був самовпевнений, коли укладав угоду з вовчою зграєю. Для них було легше вбити, ніж домовитися.

Я думав, що вони вб'ють Джиммі, бо той став свідком цієї сцени. Либонь, такий був їхній намір від самісінького початку. Мені було прикро. Я встиг уподобати цього хлопця.

Я думав про важку розривну кулю, яку виплюне «сорок п'ятий», про те, що вона рознесе свою ціль із силою дві тисячі фунтів на фут.

Указівний палець Гатрі обкрутився навколо курка, і я кинувся до поручня, все ще тримаючи сигару в роті, хоч і знав, що вже запізно.

Пістолет у руці Гатрі підстрибнув, і я побачив його блідий спалах на сонці. Грім пострілу й важка олив'яна куля настигли мене водночас. Гуркіт приголомшив мене, і я відкинув голову. Сигара полетіла високо в повітря, залишивши за собою хвіст іскор. Удар кулі спочатку зігнув мене, витиснувши повітря з моїх легень, а тоді збив з ніг і відштовхнув назад.

Я вдарився спиною об поручень, проте болю не відчув. Тільки шок, від якого заніміло все тіло. Куля була в грудях. Я це знав напевно. Як і те, що зараз вона розірве мене на шматки. Рана була смертельна. Я не мав у цьому жодного сумніву і чекав, що от-от

зомлію, провалившись у чорну безодню.

Проте, вдарившись об поручень, я перекинувся через нього й полетів сторч головою назустріч швидким холодним обіймам моря. Вони розбудили мої почуття – і я, розплющивши очі, побачив хмару срібних бульбашок та лагідне світло сонця, яке пробивалося під воду.

Мої легені були порожні, й інстинкт підштовхнув мене до поверхні, щоб ковтнути повітря, але, на диво, моя свідомість іще не затьмарила, і я розумів, що Майк Гатрі прострелить мені череп, тільки-но я вирину на поверхню. Я перевернувся й пірнув глибше, незграбно відпихаючись ногами й намагаючись пропливти під корпусом «Танцівниці».

З порожніми легенями подорож видалася мені нескінченною, гладке біле черево мого човна повільно посувалося наді мною, і я відчайдушно рухався вперед, дивуючись, що в моїх ногах іще була сила.

Зненацька мене пойняла мла – м'яка темно-червона хмара, і я мало не запанікував, що втрачаю зір. Аж тут зрозумів, що це моя власна кров. Саме густі хмари моєї крові забарвили воду. Дрібні рибинки, смугасті, як зебри, шастали крізь ту хмару, жадібно поглинаючи її.

Я напружився, щоб докласти більших зусиль, але моя ліва рука не слухалася мене. Вона безсило теліпалася вздовж тіла, а довкола, наче дим, клубочилася кров. У моїй правій руці ще була міць, і я горнув нею воду, щоб вибратися з-під «Танцівниці». Пропливши під її кілем, я щасливо випірнув біля задньої ватерлінії.

Коли моя голова вигулькнула з води, я побачив кінець нейлонової линви, що звисала з корми, опускаючись трохи під воду, і вдячно вхопився за нього.

Виринувши під кормою, я болісно вдихнув. Легені заніміли, а повітря в роті мало присмак старої міді, проте я наповнив ним груди. Моя свідомість була ще ясна: я – під кормою, вовча зграя – на палубі, а карабін висить у машинному відділі, куди можна добутися лише з головної рубки.

Я потягся щосили, намагаючись намотати нейлоновий мотуз собі на руку, а тоді підняв коліна й уперся ступнями в шорстку планку, набиту вздовж ватерлінії.

Я знав, що моєї сили вистачить лише на одну спробу, і вона, ця спроба, має бути успішною. Згори, з передньої палуби, до мене долинали сердиті голоси моїх супротивників. Вони кричали один на одного, але я не звертав на них уваги, збираючись на силі.

Учепившись за мотуз здоровою рукою й обхопивши його ногами, я подерся вгору. Від напруги мені потемніло в очах, а груди геть затерпли, однак я вибрався з води,

перевалившись через поручень корми й повиснувши на ньому, як порожній мішок на загорожі з колючого дроту.

Мені довелося пролежати так кілька секунд, аж поки мій зір прояснів. Я відчув, як тепла кров стікає по моему боці та животі. Але це навіть підстьобнуло мене: я розумів, як мало в мене часу. Ще трохи, і я зомлію від втрати крові й провалюся в чорноту. Я шалено копнув ногами й упав на нижню палубу, вдарившись головою об ніжку крісла риболова й застогнавши від болю.

Мені вдалося лягти на бік і оглянути своє тіло. Те, що я побачив, мене вжахнуло: густа кров витікала з мене потоками, збираючись у калюжу. Уп'явшись пальцями в палубу, я почав підтягати себе до рубки, аж поки підповз до поручнів при головному вході. Ще одним відчайдушним зусиллям я спробував звестися, повиснувши на одній руці й упираючись ногами, які ослабли й ледве підкорялися моїй волі.

Швидким оком оглянувши рубку, я подивився на передню палубу – туди, де стояли трое чоловіків.

Джиммі Норт відчайдушно намагався причепити балони зі стиснутим повітрям собі на спину, його обличчя виявляло жах і гнів, а голос лунав пронизливо. Він кричав, звертаючись до Матерсона:

– Ви мерзенні, криваві вбивці! Я знайду його під водою. Я витягну його тіло і, Богу дякувати, побачу, як вас обох повісять...

Навіть у своєму вкрай тяжкому становищі я відчув спалах захоплення мужністю хлопця. Гадаю, йому навіть на думку не спадало, що він теж приречений.

– Це вбивство, холоднокрівне вбивство! – вигукнув він і обернувся до поручня, поправляючи маску на обличчі.

Матерсон скося зирнув на Гатрі, коли хлопець стояв до них спиною, і кивнув.

Я спробував був криком застерегти Джиммі, але мое пересохле горло не могло видушити з себе й звуку. Гатрі підступив до хлопця й цього разу не схибив. Він підніс дуло свого великого пістолета сорок п'ятого калібру до основи черепа Джиммі, і гумовий каптур підводного костюма приглушив виляски пострілу.

Від удару важкої розривної кулі череп Джиммі розлетівся на друзки. Вона пройшла крізь маску, обернувши її на безліч скляних скалок. Сила удару перекинула хлопця на бік, і його тіло осіло на палубу. Потім настала тиша, в якій гудіння вітру й плюскіт води видавалися луною підступного пострілу.

– Він потоне, – спокійно сказав Матерсон. – На ньому важкий пояс. А нам треба спробувати знайти Флетчера. Я б не хотів, щоб хвилі вивергнули на берег його тіло з такою діркою в грудях.

– Він пірнув, цей сучий син пірнув, бо я не вцілив у нього як слід, – заперечив Гатрі.

Я більше нічого не розчув.

Мої ноги підломилися, і я впав на палубу біля рубки. Мене нудило від шоку й жаху, від струменів моєї крові.

Мені доводилося бачити чимало всяких смертей, однак смерть Джиммі приголомшила найбільше. Зненацька мене опанувало бажання довести до пуття одну справу, яку я мусив зробити, перш ніж сам опинюся в лабетах власної невблаганної смерті.

Я почав помалу підповзати до дверцят машинного відділу. Біла палуба простягалася переді мною, як пустеля Сахара, і я все більше відчував олив'яну руку важкої втоми на своєму плечі.

Незабаром я почув над собою кроки й бурмотіння Матерсона та Гатрі. Вони спускалися на нижню палубу.

– Господи, дай мені десять секунд, – прошепотів я. – Більше мені нічого не треба.

Хоч я знав, що все марно. Вони будуть у рубці набагато раніше, ніж мені вдасться відсунути засувки, проте я відчайдушно плазував уперед.

Раптом їхні кроки завмерли, але голоси не стихли. Вони зупинилися на палубі, щоб погостити, і я відчув велику полегкість, бо вже доповз до дверцят машинного відділу. Я силкувався зрушити з місця засувки, та вони, здавалося, застрягли навіки, і я зрозумів, як ослаб. Проте я відчував, що гнів повертає мене до життя й допомагає долати втому. Перевернувшись, я вдарив по засувках ногою, і вони, нарешті, відскочили. Я примусив себе забути про свою неміч і звівся навколішки. Коли я нахилився над дверцятами, на білу палубу бризнув струмінь свіжої крові.

«Подавися власною печінкою, Чаббі», – подумав я зненацька й посунув засувку вгору. Вона піднялася дуже повільно, важка, як сама Земля, і я відчув перші напади болю в грудях – там, де рвалися пошкоджені тканини.

Засувка гримнула на підлогу. Голоси на верхній палубі відразу стихли, і я уявив собі, як вони дослухаються.

Я впав на живіт, відчайдушно мацаючи під палубою. Нарешті моя права рука вхопила

приклад карабіна.

– Біжімо! – пролунав гучний крик, і я впізнав голос Матерсона.

Тяжкі кроки загупали по палубі, наближаючись до рубки. Виснажений, я намагався підтягти до себе карабін, але він, здавалося, заплутався в петлях і ніяк не подавався.

– Господи, скільки тут на палубі крові! – вигукнув Матерсон.

– Це Флетчер! – заволав Гатрі. – Він переліз сюди через корму.

Саме тоді карабін визволився зі своїх пут. Я мало не впустив його на дно машинного відділу, дивом удержавши в руках, і перевернувся.

Я сів, тримаючи карабін на колінах, і великим пальцем відсунув запобіжника. Піт і солоня вода стікали мені в очі, затьмарюючи мій зір, та я пильно дивився на двері рубки.

Матерсон забіг у рубку, ступивши три кроки, перш ніж помітив мене. Він зупинився й витріщився на мене. Його обличчя було червоне від збудження й напруги. Він підніс перед собою руки, ніби намагаючись уборонитися від мене, і я взяв його на приціл. Діамант на його мізинці весело підморгнув мені.

Піднімаючи карабін однією рукою, я чудувався з його величезної ваги. Коли дуло було нарівні з Матерсоновими колінами, я натис на спусковий гачок.

Заскрекотівши, карабін виплюнув солідну порцію куль. Відбій підкинув дуло вгору, і вогонь прошив тіло від живота до грудей. Кулі віджбурнули Матерсона назад до стінки рубки, розпоровши його, наче рибину, чиї кишки можна було випустити одним ударом ножа. Здавалося, ніби він, звиваючись, почав танцювати гротескно джигу смерті.

Я знав, що не можна спорожнити карабін, бо мав ще покінчити з Майком Гатрі, та чомусь не міг відірвати пальця від спускового гачка, і кулі шматували Матерсонове тіло, трошачи дерев'яну обшивку рубки.

Зненацька я відпустив палець. Черга куль зупинилась, і Матерсон важко впав уперед.

Рубка виповнилася гострим запахом пороху й важким солодким духом крові.

Гатрі, нахилившись, забіг до рубки. Його права рука була простягнута вперед, але він устиг зробити лише один постріл. Я сидів у самісінькому центрі рубки. Він мав досить часу, щоб добре прицілитися, проте панічно поспішав, марно силкуючись утримати рівновагу. Його постріл прогрімів у моїх вухах, і важка куля просвистіла біля моєї щоки. Відбій підкинув пістолет угору, і поки Гатрі опускав його, щоб вистрелити знову, я метнувся вбік і підніс

карабін.

Мабуть, у мене залишилося патронів тільки на один раз, та мені пощастило. Я не став цілитися, а відразу натис на спусковий гачок, і дуло підскочило вгору.

Куля влучила Гатрі у згин правої руки, розбивши суглоб так, що пістолет перелетів йому через плече й упав біля стоків на кормі. Гатрі відхилився вбік. Його права рука гротескно звисала з пошкодженого суглоба, але цієї миті мій карабін замовк. Кулі закінчилися. Ми витріщилися один на одного, обидва тяжкопоранені, проте давня ворожнеча досі розділяла нас. Вона дала мені сили зіп'ястися навколішки й рушити до нього.

Порожній карабін вислизнув з моєї руки. Гатрі щось забурмотів і відвернувся, підтримуючи перебиту руку здоровою. Спотикаючись, він пішов до свого пістолета, що лежав на палубі.

Я бачив, що не зможу його спинити. Він був поранений, однак не смертельно, і я не мав сумніву, що він стріляє лівою рукою не гірше, ніж правою. А проте, доклавши нелюдських зусиль, я переступив через Матерсонове тіло й вийшов на палубу саме тієї миті, коли Гатрі нахилився, щоб підняти з жолоба пістолет.

І тут мене врятувала «Танцівниця», здибившись, неначе дикий кінь. На неї накотилася висока хвиля, і Гатрі поточився. Пістолет підстрибнув і знову перелетів через усю палубу. Мій супротивник повернувся, щоб перехопити його, але послизнувся на моїй крові, розлитій усюди, й упав. Він важко обвалився на поранену руку і скрикнув від болю, а тоді підхопився на коліна й швидко поповз до своєї блискучої чорної цяцьки.

Неподалік від рубки у спеціальній підставці стояли довгі гарпуни, схожі на більярдні кії. Кожен з них був десять футів завдовжки, з великим сталевим вістря на кінці. Чаббі нагострив їх, мов стилети, щоб вони якнайглибше вгороджувалися в тіло спійманої на гачок риби, а сила удару відокремлювала б голову від хребта. Тоді рибу можна було витягти на борт за допомогою грубої нейлонової линви, прикріпленої до гарпуна.

Гатрі майже добувся до пістолета тієї самої миті, коли я відкинув кришку підставки й схопив один з гарпунів. Мій ворог став підсувати пістолет так, щоб його було зручно взяти лівицею, зосередивши всю свою увагу на зброї. Поки Гатрі був заклопотаний цим, я знову зіп'явся навколішки і, тримаючи в здоровій руці гарпуна, метнув його в зігнуту спину супротивника. Коли вістря зблиснуло над його хребтом, я, натиснувши щосили, якнайглибше загнав гарпуна між його ребер. Удар припечатав Гатрі до підлоги. Пістолет знову випав з його руки й від похитування човна відлетів убік.

Гатрі заверещав. То був розпачливий крик агонії: сталевий гостряк глибоко вгородився в його тіло. Я натис ще, намагаючись поранити серце або легені, але держак поламався коло самісінького вістря. Гатрі перекотився по палубі до свого пістолета. Він відчайдушно намагався дотягтися до нього, а я не менш відчайдушно тяг за линву, щоб утримати його.

Колись я бачив, як дві жінки боролися в чорній багнюці. То було в нічному клубі району Санкт-Паулі в Гамбурзі. І тепер я й Гатрі робили те саме, хіба що замість багнюки була калюжа крові. Ми борсалися й качалися по палубі, а «Танцівниця» безжально підкидала нас, розгойдуючись на хвилях. Нарешті Гатрі почав слабнути, вчепившись здоровою рукою у велике сталеве вістря, що простромило йому тіло. Проте, коли «Танцівницю» знову гойднуло, я спромігся накинати йому на шию звій линви й обмотати її кінець навколо ніжки крісла риболова. А тоді, зібравши рештки своєї сили й витримки, я зробив останній посмик.

Нараз повітря вилетіло з грудей Гатрі, наче вибух. Язик вивалився йому з рота, і мій супротивник розм'як. Його руки й ноги безпорадно обвисли, а голова стала хитатися туди-сюди в такт «Танцівниці».

Я відчув смертельну втому. Моя рука мимоволі розтулилася, і мотуз випав з неї. Я ліг на спину і заплющив очі. Темрява накрила мене, наче саван.

* * *

Коли я прийшов до тями, обличчя мені палало так, ніби його облили кислотою. Мої губи набрякли, а спрага стугоніла в роті, як лісова пожежа. Я пролежав горілиць під тропічним сонцем аж шість годин, і воно нещадно мене обсмалило.

Помалу перевернувшись на бік, я стиха заплакав від нестерпного болю, що проймав мої груди. Якийсь час я лежав нерухомо, чекаючи, поки той біль бодай трохи втихне, а тоді заходився оглядати свою рану.

Куля прошила біцепс лівої руки, не зачепивши кістки, і вилетіла через трицепс, лишивши величезну дірку. А потім збоку роздерла мої груди.

Схлипуючи від зусиль, я обмацав бік пальцем. Куля пройшла до ребра. Оголена кістка тріснула й стриміла з рани, де відчувалися шматки олива. У розтовченій плоті застрягли уламки ребра. Пошкодивши м'язи на спині й пробивши дірку розміром з філіжанку для кави, куля вилетіла під лопаткою. Я знову впав на палубу, задихаючись і женучи від себе запаморочливу нудоту. Мій огляд спричинив нову кровотечу, але тепер я принаймні знав, що куля не зачепила грудної порожнини. Я ще мав сякий-такий шанс вижити. Лежачи, я стуманіло роззирнувся довкола. Мій одяг і волосся зашкарубли від крові. Уся рубка була залита нею. Кров запеклася, засохла й стала чорною та блискучою.

Гатрі лежав на спині з уламком гарпуна в тілі й мотузом на шиї. У животі в нього вже скупчилися гази, надаючи мерцю подоби вагітної жінки.

Я звівся навколішки й поповз. Матерсонове тіло наполовину загородило вхід до рубки –

пошматоване кулями, ніби його роздер лютий хижак. Перелізши через нього, я побачив за буфетом ящик з льодом і заскавучав.

Я випив три бляшанки кока-коли, захилинаючись від спраги й нетерплячки. Я розливав крижану рідину собі на груди, стогнучи й пирхаючи за кожним ковтком. Відтак я знову ліг відпочити, заплющив очі, і мені захотілося заснути навіки.

«Де ми, в біса, перебуваємо?» – це запитання змусило мене стрепенутися. «Танцівниця» пливла вздовж небезпечного узбережжя, між численних рифів та обмілин.

Я зіп'явся на ноги й добрів до залитої кров'ю палуби. Навколо хлюпалися пурпурові води Мозамбіцької протоки й виднів чистий обрій, над яким громадилися масивні хмари, здіймаючись у сине небо. Відплив і вітер віднесли мене далеко на схід, тож круг себе я бачив тільки море.

Ноги мені підломились. Я впав і незчувся, як заснув, а коли прокинувся, то в моїй голові злегка проясніло й рана болісно затяглася. Кожен рух був нестерпний. На руці й колінах я доповз до душової, де зберігалася аптечка. Я скинув сорочку й улив у свої жахливі рани нерозведений розчин антисептику. Потім нашвидку позатикав їх бинтами і, як умів, зробив пов'язку. Це коштувало мені неймовірних зусиль.

Голова мені пішла обертом, і я, зомлівши, впав на вистелену лінолеумом підлогу.

Отямився я з незначною полегкістю в голові, кволий, як новонароджене немовля.

Мені довелося неабияк поморочитися, перш ніж зробити для пораненої руки черезплічник. Подорож до місточка видалася мені нескінченною мукою, в якій запаморочення змінювалося болем, а біль – нудотою.

Двигуни «Танцівниці» запрацювали відразу. Лагідно, як завжди.

– Довези мене додому, моя люба, – прошепотів я й поставив її на автомат.

Я задав їй приблизний напрямок руху. «Танцівниця» лягла на курс, а на мене знову наринала темрява. Цього разу я розлігся на палубі, навіть радіючи рятівному забуттю.

Мене, певно, розбудило те, що «Танцівниця» почала рухатись інакше. Вона більше не гойдалася на високих хвилях Мозамбіцької протоки, а спокійно йшла на захищеній від вітру ділянці моря. Швидко поночило.

Я незграбно поплуганився до штурвала, вчасно похопившись, бо попереду в щораз густішій темряві маячила смуга суходолу. Я закрив дросель «Танцівниці» й заглушив її двигуни. Вона зупинилась і почала спокійно гойдатися на мілководді. Я впізнав обриси

землі – це був острів Великих Мартинів. Ми проминули протоку, що вела до Великої гавані, відхилившись на південь, і допливли до розсипу дрібних атолів, що утворювали архіпелаг Сент-Мері.

Повиснувши на штурвалі, я витяг шию вперед. Загорнутий у брезент предмет ще лежав на передній палубі, і раптом я дійшов думки, що мушу його позбутися. Сам іще до пуття не розуміючи чому. Я мав невиразний здогад, що це важлива карта в грі, у яку мене затягли. Я знав, що не можу привезти цей предмет у Велику гавань за дня. Через нього троє людей уже загинуло, а мені відстрілили половину грудей. У тому брезенті був, певно, якийсь сильнодійний засіб.

Мені знадобилось аж п'ятнадцять хвилин, щоб дістатися до передньої палуби. Дорогою я двічі непритомнів, а коли підповз до брезентового згортка, то голосно схлипував за кожним порухом. Півгодини я марно намагався розгорнути грубий брезент і розв'язати тугі нейлонові вузли. З моєю однією рукою й слабкими пальцями, які так зацікавили, що їх годі було стулити в кулак, ця справа видавалася безнадійною. У голові мені паморочилося, і я боявся, що знов от-от зомлію й не встигну позбутися трофея.

Лежачи на боці, по останніх променях призахідного сонця я визначив своє положення щодо острова. По верхівках пальм і найвищій точці я старанно запам'ятав прикмети цього місця. Відтак я прочинив дверцята в поручні передньої палуби, крізь які ми зазвичай затягали на борт велику рибу, підібгав під себе ноги і, щосили штовхнувши ними брезентовий згорт, перекинув його у воду. Він упав з важким плескотом, і краплі бризнули мені на обличчя.

Від напруги рани знову відкрилися, і крізь мої недоладні пов'язки почала просочуватися свіжа кров. Я хотів був перетнути палубу, проте не зміг і запаморочився, ще не дійшовши до салону.

Уранішнє сонце й гучні крики мартинів розбудили мене, та, коли я розплющив очі, сонце видалося мені затіненим, як ото буває під час затемнення. Мені знову потьмарилося в очах, а коли я спробував поворушитися, то не знайшов у собі сили. Я лежав, розчавлений вагою немочі й болю. «Танцівниця» якось дивно похилилася, наскочивши, певно, на міліну коло берега.

Я глянув угору крізь такелаж. На поперечці сиділи три мартини з чорними спинами, великі, як індики. Скошуючи голови, птахи дивилися вниз на мене. Вони мали жовті могутні дзьоби. Верхня частина дзьоба закінчувалася червоним, як вишня, гачком. Мартини спостерігали за мною блискучими чорними очима і з нетерплячки розпушували пір'я.

Я спробував був відігнати їх криком, але не зміг ворухнути губами. Цілком безпорадний, я розумів, що птахи от-от почнуть дзьобати мої очі. Вони завжди починають з очей.

Один з мартинів набрався сміливості й, розкинувши крила, спланерував на палубу, сівши поруч. Потім, згорнувши крила, він підступив до мене на кілька кроків, і ми витріщилися один на одного. Я силкувався був скрикнути, проте жоден звук не злетів з моїх уст. Мартин підійшов ще ближче і, витягнувши ший, розтулив свій страшний дзьоб, з якого вихопився хрипкий, погрозовий крик. Мені здалося, що все моє змучене тіло відсахнулося від птаха.

Раптом тон пташиних криків змінився, а повітря наповнилося лопотінням крил. Мартин, за яким я спостерігав, заскреготів знову, але тепер уже розчаровано, і злинув у повітря. Помахи крил обвіяли моє обличчя.

Запанувала тривала тиша. Я лежав на круто похиленій палубі й намагався відігнати памороки, які раз по раз накочувалися на мене. Зненацька я почув, як щось заскрипіло зовсім поряд.

Я повернув голову на той звук, і цієї миті темне шоколадне обличчя піднялося над палубою й глянуло на мене з відстані трьох футів.

— Господи! — сказав знайомий голос. — Невже це ви, містере Гаррі?

Згодом я довідався, що Генрі Воллес, мисливець за черепахами, які жили на Сент-Мері, загніздився на одному з атолів. Одного ранку, звівшись зі свого солом'яного ложа, він побачив, що «Танцівниця» застрягла в піску лагуни під час відпливу і що над нею хмарою кружляють мартини. Він поплентав до «Танцівниці» піщаною обмілиною й видерся на борт, побачивши наслідки різанини, що відбулася на палубі.

Мені кортіло подякувати йому за те, що він мене знайшов, і я ладен був пообіцяти, що частуватиму його пивом до кінця його днів. Проте я заплакав, сльози підступали до моїх очей, ніби вода з невичерпних криниць. Я навіть не мав сили схлипувати.

* * *

— Але ж це лише подряпина, — промовив Мак-Неб. — Немає жодної причини хвилюватися.

І він рішуче доторкнувся до моєї рани. Мені перехопило дух, а він тим часом почав обмацувати ще й спину. Якби я мав силу, то підхопився б зі шпитального ліжка й запхав би зонда, що його він тримав у руках, туди, куди зазвичай і запихають ту штуку. Натомість я кволо простогнав:

— Послухайте, що я вам скажу, лікарю. Хіба вас не вчили, що є морфій чи подібні до нього ліки, ще тоді, як ви мало не провалили свій диплом?

Мак-Неб обійшов ліжко, щоб зазирнути мені в обличчя. Він був огрядний і червонопикий,

мав років під п'ятдесят, а його волосся й вуса світили сивиною. Його подих, здається, подіяв на мене, як анестезія.

– Гаррі, мій хлопче, ці ліки коштують чимало, а яке твоє фінансове становище – ти застрахований чи приватний пацієнт?

– Я щойно змінив свій статус – тепер я приватний.

– І справді, – погодився Мак-Неб. – Поважний чоловік з видатним становищем.

Він кивнув сестрі:

– Отже, моя любя, дайте містерові Гаррі трохи морфію, перш ніж ми продовжимо.

Чекаючи, поки сестра приготує укол, Мак-Неб надумав трохи розважити мене:

– Ми влили тобі вчора ввечері шість пінт свіжої крові – ти був майже сухий. Вичавлений, як губка.

Звичайно, я й не сподівався, що на Сент-Мері практикуватиме велетень медичної професії. Ба більше, я майже вірив чуткам, поширюваним на острові, ніби цей Мак-Неб працює в парі з Фредом Кокером – власником похоронної контори.

– Чи довго ви збираєтеся тримати мене тут, лікарю?

– Не довше як місяць.

– Місяць?

Я спробував був сісти, але дві сестри втримали мене без надмірних зусиль. Поки що мені заледве вдавалося підвести голову.

– Я не можу дозволити собі байдикувати місяць. Господи, тепер розпал сезону! Наступного тижня до мене прибувають нові клієнти...

Сестра вже поспішала до мене зі шприцом.

– Ви хочете вкинути мене в злидні? Я не можу дозволити собі втратити бодай одного клієнта...

Сестра проколола мене голкою.

– Гаррі, друже, ти можеш забути про цей сезон. Ти більше не рибалитимеш, – і лікар

заходився витягати з мене уламки кістки й шматочки олива, весело мугикаючи щось собі під носа.

Морфій притупив біль, але не розпач. Якщо ми з «Танцівницею» пропустимо півсезону, то просто не виживемо. Я знову опинюсь у фінансових лещатах. Господи, як я ненавиджу гроші!

Мак-Неб перев'язав мене чистими білими бинтами й відсунув штору, щоб додати сонячного світла.

— Ти трохи втратиш здатність рухати лівою рукою, Гаррі, хлопче. Мабуть, вона завжди буде скутішою і слабшою, ніж раніше, однак ти матимеш чудові шрами, якими вихвалитимешся перед дівчатами.

Він закінчив бинтувати мене й повернувся до сестри:

— Мінняйте йому пов'язку що шість годин, промивайте рани еузолем і давайте звичну дозу антибіотика кожні чотири години. Хай він вип'є три пігулки могадону сьогодні вночі, а завтра я огляну його під час обходу.

Мак-Неб повернувся до мене й усміхнувся, зблиснувши поганими зубами під неохайними сірими вусами:

— Уся поліція зібралася під дверима цієї палати. Я мушу тепер дозволити їм увійти. — Він рушив був до дверей, але зупинився й захихотів. — Ну й упорав ти отих двох, просто-таки розмазав по всій картині. Добре стріляєш, Гаррі, хлопче.

Інспектор Дейлі зайшов у бездоганному однострої кольору хакі, чистому й накрохмаленому, а його шкіряні пояси та портупєя були начищені до блиску.

— Доброго дня, містере Флетчер. Я прийшов допитати вас як свідка. Сподіваюсь, у вас вистачить на це сили.

— Я почуваюся чудово, інспекторе. Ніщо так не бадьорить, як куля в грудях.

Дейлі обернувся до констебля, що супроводжував його, і жестом звелів поставити стілець біля мого ліжка. Тоді сів і дістав свій стенографічний блокнот, а констебль спочутливо промовив:

— Мені шкода, що вас поранено, містере Гаррі.

— Дякую, Воллі, але ти мав би подивитися на інших хлопців.

Воллі був один з племінників Чаббі, і його мати прала мені одяг. Це був великий, дужий, темноволосий і вродливий молодик.

– Я їх бачив! – усміхнувся він. – Там було на що подивитися!

– Якщо ви готові, містере Флетчер, – Дейлі урвав нашу розмову, яка, здається, його дратувала, – ми можемо почати.

– Починаймо, – сказав я.

Свою історію я добре підготував. Як і всі хороші історії, вона була цілком правдива, але з деякими пропусками. Я й словом не прохопився про невідомий предмет, що його Джеймс Норт підняв був з морського дна, а я затопив біля острова Великих Мартинів. Не розповів я Дейлі й про те, де саме ми провадили пошуки. Певна річ, він хотів це знати й раз по раз мене запитував.

– Чого вони шукали?

– Гадки не маю. Вони стереглися, щоб я про це не довідався.

– Де це все сталося? – наполягав він.

– У районі за рифом Оселедцевої Кістки, на південь від мису Растафа.

Насправді ж ця територія лежить миль за п'ятдесят від Гарматного рифу.

– Ви змогли б визначити точне місце, де вони пірнали?

– Не думаю. Можу помилитися на кілька миль. Я лише підкорявся їхнім інструкціям.

Дейлі розчаровано пожував свої шовковисті вуса:

– Ви впевнені, що вони напали на вас без попередження?

Я ствердно кивнув.

– Навіщо вони захотіли вбити вас?

– Ми з ними цього не обговорювали. Я не мав нагоди запитати їх, – мене знову охопила втома, і я не хотів розмовляти далі, щоб не припуститися помилки. – Коли Гатрі вистрелив у мене зі свого пістолета, навряд чи він хотів поговорити зі мною.

– Тут не до жартів, Флетчере, – сухо сказав мені інспектор, а я подзвонив у дзвіночок

поруч себе.

Сестра, певно, стояла за дверима й відразу увійшла.

– Сестро, я почуваюся дуже погано.

– Вам доведеться піти, інспекторе.

Вона випровадила обох поліціантів за двері, як курка, що боронить своїх курчат. Потім повернулася до палати, щоб поправити мені подушки. Вона була дуже симпатична, з великими темними очима, її тонку талію стягував пояс, підкреслюючи великі груди, на яких сяяли всякі значки та медалі. Блискучі каштанові кучері визирали з-під маленької пікантної форменої шапочки.

– Як тебе звуть, сестричко? – прохрипів я.

– Мей.

– Сестричко Мей, чому я не бачив тебе тут раніше? – спитав я, коли вона нахилилася, щоб поправити мені простирадла.

– Гадаю, ви просто неуважно дивилися, містере Гаррі.

– Зате тепер надивлюся.

Біла накрохмалена блузка її однострою була лише за кілька дюймів від мого носа. Сестра швидко випросталася.

– Кажуть, ви диявол, а не чоловік, – сказала сестра Мей. – І я знаю: це не брехня, – вона всміхнулася. – Поспіть трохи. Ви мусите знову стати сильним.

– Атож, ми тоді з тобою ще поговоримо, – сказав я, і вона голосно засміялася.

У наступні три дні я мав досить вільного часу на роздуми, бо до мене нікого не пускали, поки тривало офіційне розслідування. Дейлі поставив констебля на варті біля моєї палати, і я не сумнівався, що мене обвинуватять у найжорстокішому вбивстві.

Палата була прохолодна й повна свіжого повітря, а з її вікна розгортався чудовий краєвид на моріжки й високі темнолисті баньяни, що стояли віддалік. За ними видніли масивні мури форту, увінчані гарматами. Годували мене добре, давали багато риби й фруктів, а сестричка Мей стала мені за добру, хоч і не найближчу подругу. Вона навіть якось принесла мені пляшку «Чивас регал», яку я зі своїми хлопцями взяв був у рейс. Від Мей я довідався, як увесь острів переполошився через вантаж, що його доправила до берега

«Танцівниця». Вона розповіла мені, що Матерсона й Гатрі поховали другого дня на старому кладовищі. Труп не може довго зберігатися в нашому кліматі.

За ці три дні я дійшов висновку, що буде краще, коли згорток, затоплений перед Великими Мартинами, полежить там ще якийсь час. Я був певен, що віднині за мною спостерігатиме багато очей і я опинюся в дуже незручному становищі. Я не знав, хто саме спостерігатиме за мною і з якої причини. Мені треба залягти на дно й не висуватися, аж поки я зрозумію, де на мене чигатиме нова куля. Не подобалася мені ця гра. Мене можуть прибрати. Тому я мушу пильно стежити за ситуацією.

Я також багато думав про Джиммі Норта і щоразу, коли віддавався непотрібному хвилюванню, переконував себе, що він лише незнайомець, який нічого не означав для мене. Та марно. У цьому була моя слабкість, і мені доводилося її переборювати. Я надто легко прив'язувався до інших людей. Я намагався існувати сам-один, уникаючи прихильностей, і після багаторічної практики досяг у цьому певного успіху. Тепер дуже мало хто може проникнути під мій панцир, але Джеймсові Норту це вдалося.

На третій день я почувався вже значно сильнішим. Я міг сісти в ліжку без сторонньої допомоги, долаючи помірний біль.

У моїй палаті вели офіційне розслідування. Це була закрита сесія, у якій брали участь лише голови законодавчої, судової й виконавчої влади Сент-Мері.

Сам президент, одягнений, як завжди, в чорний костюм і накрохмалену білу сорочку, з білосніжним вінцем навколо лисини, очолював це засідання. Допомігав йому суддя Гаркнес – високий, худий, засмаглий до темно-коричневого кольору чоловік, а інспектор Дейлі репрезентував виконавчу владу.

Президент найперше турбувався про мій комфорт і здоров'я. Я був один з його хлопців.

– Ви певні, що не дуже стомлюєтеся тепер, містере Гаррі? Усе, що вам треба, негайно попросіть, гаразд? Ми прийшли сюди лише для того, щоб вислухати вашу версію. Будь ласка, не хвилюйтеся. Нічого поганого з вами не станеться.

Інспектор Дейлі супився: йому не подобалося, що його в'язня оголошують невинним ще до суду.

Тож я ще раз розповів свою історію. Слухаючи її, президент докидав то спочутливі, то захоплені коментарі, тільки-но я зупинявся, щоб набрати в груди повітря, а коли я скінчив, він здивовано захитав головою:

– Я можу, містере Гаррі, сказати лише те, що небагато знайдеться людей, які б з такою мужністю й відвагою встояли проти тих бандитів. Ви згодні зі мною, джентльмени?

Суддя Гаркнес з радістю погодився, а інспектор Дейлі промовчав.

– І це таки були бандити, – провадив президент. – Ми послали відбитки їхніх пальців до Лондона, і сьогодні нас повідомили, що ті люди стоять на обліку в Скотланд-Ярді й прибули сюди під фальшивими прізвищами. Справжні бандити. – Президент глянув на суддю Гаркнеса. – Ви маєте якісь запитання, пане суддя?

– Не думаю, містере президент.

– Гаразд. – Президент задоволено кивнув. – А ви, інспекторе?

Дейлі подав йому надрукований на машинці список. Президент навіть не схотів приховувати свого роздратування.

– Містер Флетчер ще дуже кволий, інспекторе. Сподіваюся, ваші запитання справді важливі...

Інспектор Дейлі завагався, а президент жваво повів далі:

– Добре. Отже, ми всі дійшли згоди. Наш вердикт – смерть унаслідок нещасливого випадку. Містер Флетчер діяв з метою самооборони, а тому не відповідає за те, що сталося. Проти нього не буде висунуто жодного звинувачення, – він обернувся до стенографістки, яка сиділа в кутку. – Ви все записали? Надрукуйте це на машинці й надішліть копію до мого офісу на підпис, – потім він устав і підійшов до мого ліжка. – А тепер одужуйте якнайшвидше, містере Гаррі. Я чекаю вас на обід в урядовому будинку, щойно ви одужаєте. Моя секретарка надішле вам офіційне запрошення.

Іншим разом, коли мені доведеться відповідати перед судом (а це неодмінно станеться), я сподіваюся на таку саму поблажливість. А що мене офіційно оголосили невинним, то я дістав дозвіл приймати відвідувачів. Чаббі з дружиною прийшли разом у своєму найкращому святковому вбранні. Місіс Чаббі спекла один зі своїх найкращих бананових тортів, знаючи мою слабкість до цієї страви. Чаббі розривався між радістю бачити мене живим і гнівом за те, на що я обернув «Танцівницю». Люто дивлячись на мене, він висловив усе, що думає з цього приводу:

– Мабуть, нізащо не вдасться вичистити палубу. Вона геть промокла, чоловіче. А твій клятий карабін буквально розтросив стіну салону. Ми з Анджело працюємо вже три дні, а доведеться працювати ще більше.

– Пробач, Чаббі, іншим разом, коли в когось стрілятиму, я спочатку попрошу його стати біля поручнів.

Я знав: досить Чаббі закінчити ремонт, як ніхто не помітить і подряпини.

– А коли тебе, зрештою, випишуть? Стільки риби йде, Гаррі! І великої!

– Я недовго тут лежатиму, Чаббі. Не більш як тиждень.

Чаббі пирхнув:

– А ти чув, що Фред Кокер зателефонував усім твоїм клієнтам і сказав, що до кінця сезону ти лежатимеш тяжко поранений. Він віддав усі твої замовлення містерові Колмену.

Терпець мені урвався:

– Скажи Фредові Кокеру, щоб він якнайшвидше приніс сюди свою чорну дупу! – скрикнув я.

Дік Колмен уклав угоду з готелем «Гілтон». Вони купили Колменові два великі рибальські човни, і він посадив на них двійко шкіперів-чужинців. Жоден з його човнів не привозив багато риби: ті шкіпери не відзначалися рибальським чуттям. Колмен мав великі труднощі з пошуком клієнтів, тож неважко було здогадатися, що Фреда Кокера щедро підмазали за таку кількість несподіваних замовлень.

Кокер прийшов наступного ранку.

– Містере Гаррі, доктор Мак-Неб сказав мені, що ви не зможете рибалити в цьому сезоні. Я не маю права підводити замовників, які, прилетівши сюди за шість тисяч миль, знайшли б вас у шпитальному ліжку. Я не можу собі цього дозволити, тому дбаю про свою репутацію.

– Містере Кокер, від вашої репутації тхне так, як від тих небіжчиків, що їх ви тримаєте в задній кімнаті, – сказав я йому, і він поблажливо всміхнувся з-під золотої оправы своїх окулярів.

Але, безперечно, він мав рацію: мине ще чимало часу, поки я, нарешті, зможу повести «Танцівницю» на пошуки великої риби.

– Я раджу вам не хвилюватися, містере Гаррі. Як тільки вам стане краще, я знайду для вас кількох вигідних замовників.

Він знову заговорив про нічні рейси, про те, що комісія за одну подорож становитиме не менш як сімсот п'ятдесят доларів. Навіть у такому жалюгідному стані, як тепер, я міг би до цього взятися. Треба тільки провести «Танцівницю» туди й назад, якщо, звичайно, не вскочимо в халепу.

– Забудьте про це, містере Кокер. Я вам сказав, що віднині лише ловитиму рибу, та й по

всьому.

Він кивнув, усміхнувся і, вдавши, ніби не почув, провадив далі:

– Один з ваших давніх клієнтів повсякчас запитує про вас.

– Тіла? Ящики? – поцікавився я.

Кажучи «тіла», я мав на увазі нелегальне перевезення людей на африканський материк або звідти, переважно політиків, які рятувалися від погоні чи намагалися радикально змінити панівний режим у своїй країні. У ящиках перевозили здебільшого зброю – це була торгівля в одному напрямку. За давніх часів її називали «біг з рушницями».

Кокер кивнув і сказав:

– Шість, п'ять, палиці можна взять.

У цьому контексті під палицями слід було розуміти слонові бивні. Широка, добре організована браконьєрська мережа систематично винищувала африканських слонів, які знайшли свій останній притулок у заповідниках і на племінних територіях Східної Африки. Схід ненаситно поглинав слонову кістку, підтримуючи на неї високі ціни. Швидкий човен і вправний шкіпер – ось і все, що було треба, аби перевезти цінний вантаж від річкових гирл через небезпечні прибережні води туди, де, погойдуючись на хвилях Мозамбіцької протоки, вже чекало якесь арабське судно.

– Містере Кокер, – промовив я стомленим голосом, – упевнений, що ваша матінка ніколи не знала, як звуть вашого батька.

– Його звали Едвардом, містере Гаррі, – сказав він, обережно всміхаючись. – Я сказав клієнтові, що ціни зросли. З огляду на інфляцію й подорожчання дизельного палива.

– І скільки вони пропонують?

– Сім тисяч зелених за одну поїзтку.

Це було не так уже й багато, як здавалося, адже Кокер забирав п'ятнадцять відсотків собі. Потім треба було сплатити певну суму інспекторові Дейлі, щоб притупити на якийсь час його зір і слух. Крім того, Чаббі й Анджело належала додаткова плата за ризик – по п'ятсот доларів кожному за один нічний рейд.

– Забудьте про це, містере Кокер, – сказав я непереконливо. – Краще знайдіть мені кілька клієнтів на риболовлю.

Але він знав, що я не зможу відмовитися від його пропозиції.

– Щойно ви будете годні рибалити, я вам їх знайду. А тим часом, коли ви зможете вирушити в нічний вояж? За десять днів, гаразд? Якщо буде високий приплив і ясний місяць.

– Гаразд, – покірно погодився я. – За десять днів.

Давши ствердну відповідь, я, здається, почав одужувати швидше. Я був у чудовій фізичній формі, і рани на руці та спині стали чудодійно гоїтися.

Шостий день мого одужання став для мене прикметною віхою. Сестричка Мей мила мене в ліжку, вмочаючи м'яку тканину в мильний розчин, аж раптом відбулася монументальна демонстрація мого доброго самопочуття. Навіть я, обізнаний з цим феноменом, був приголомшений, а сестричка Мей так зніяковіла, що її голос обернувся на хрипкий шепіт.

– Господи! – сказала вона. – Ваша сила справді до вас повертається.

– Сестричко Мей, як ви гадаєте, чи можна таке змарнувати? – спитав я, але вона рішуче похитала головою.

* * *

Від того дня я з більшим оптимізмом став позирати на своє становище, і не дивно, що загорнута в брезент таємниця, затоплена біля острова Великих Мартинів, не йшла мені з голови. Я відчував, як мої добрі наміри слабнуть.

«Я лише гляну, – переконував я себе. – Принаймні пересвідчуся, що пилюка осіла».

Мені вже дозволяли вставати на кілька годин, і я аж горів з нетерплячки, щоб знову взятися до справи. Навіть щире піклування сестрички Мей не могло приглушити енергії, яка пробуджувалася в мені. Доктор Мак-Неб був вражений.

– Ти швидко одужуєш, Гаррі, друже. Полежиш іще тиждень, не більше.

– К бісу тиждень! – рішуче заявив йому я.

За сім днів я пообіцяв вирушити в нічний рейс. Кокер умовився про нього без проблем, а я вже міцний, як кремій. Мені це вкрай потрібно.

Моя команда навідувалася до мене щовечора й розповідала, як іде ремонт «Танцівниці». Одного вечора Анджело прийшов раніше, ніж звичайно, убраний у свій святковий одяг –

ковбойські чоботи й усе таке, але був дивно присмирнілий. І не сам.

Дівчина, яка супроводжувала його, працювала вчителькою молодших класів урядової школи, розташованої біля форту. Я знав її досить добре, щоб обмінятись усмішкою, коли ми зустрічалися на вулиці. Місіс Едді одного разу вельми схвально висловила про її вдачу: «Вона добра дівчина, ця Джудіт. Не така вертихвістка, як інші. Пощастить тому чоловікові, який візьме її за дружину».

Джудіт була вродлива, з тонким станом, охайно й консервативно вдягнена.

– Вітаю вас, містере Гаррі, – скромно промовила вона.

– Привіт, Джудіт. Дякую тобі, що прийшла.

І я подивився на Анджело, безсилий приховати усмішку.

Він не витримав мого погляду й почервонів, добираючи потрібні слова.

– Ми з Джудіт маємо намір одружитися, – проказав він нарешті. – Хочу повідомити тебе про це, босе.

– Ти певна, що зможеш утримати його під контролем, Джудіт? – радісно засміявся я.

– А ви тільки гляньте на мене, – сказала вона, зблиснувши темними очима.

І я відчув, що моє запитання було не до речі.

– Це чудова новина. Я неодмінно виголошу промову на вашому весіллі, – пообіцяв я їм. – А ти дозволиш Анджело працювати в мене?

– Я й на думці не мала забороняти йому, – запевнила вона. – Ви дали йому добру роботу.

Вони були в мене щось із годину, а коли пішли, я відчув легенький напад заздрості. Це, либонь, чудово – відчувати, що ти не сам-один, а маєш коло себе близьку людину. Я подумав, що одного дня, коли знайду таку людину, і сам ризикну... Але потім відкинув цю ідею, повернувшись до своєї обережності. Жінок збіса багато, та де гарантія, що ти знайдеш ту єдину?

Мак-Неб виписав мене через два дні. Одяг теліпався на мені, як на жердині. Я втратив на вазі близько тринадцятьох кілограмів, а моя засмага злиняла й обернулася на брудну рудизну. Під очима були великі синці, і я ще почувався кволим, як немовля. Рука висіла в мене на череплечнику, і рани ще не загоїлися, але я вже міг сам перевдягтися. Анджело підігнав до лікарні пікап і чекав, поки я попрощаюся на сходах із сестричкою Мей.

– Було приємно познайомитися з вами, містере Гаррі.

– Приходь якось до моєї хатини. Я зготую смаженину з крабів, і ми вип'ємо трохи вина.

– Мій контракт закінчується наступного тижня, і я повертаюся додому, до Англії.

– Нехай тобі щастить, – сказав я.

Анджело відвіз мене до Адміралтейського причалу, і разом з Чаббі ми провели близько години, спостерігаючи, як іде ремонт «Танцівниці». Її палуби сяяли сніжною білиною, а дерев'яна обшивка в салоні була нова-новісінька. Її так майстерно замінили, що я не міг помітити жодного стику. Ми вивели «Танцівницю» на прогулянку в протоку аж до Овечого мису. Мені було дуже приємно відчувати, як моя красуня легенько тремтить під моїми ногами, і слухати мелодійний туркіт її двигунів. Ми повернулися на острів у сутінку, прив'язавши її до причалу, і довго сиділи на місточку, п'ючи пиво з бляшанок і розмовляючи. Я сказав Чаббі й Анджело, що наступної ночі ми підемо в нічний рейс. Вони лише запитали, що й куди ми повеземо. І все. Вони не перечили.

– Час іти, – сказав, нарешті, Анджело. – Я маю зустріти Джудіт з вечірньої зміни.

І ми дісталися до берега в шлюпці.

Біля мого пікапа, за ананасовим складом, стояв поліцейний «лендровер», і Воллі, молодий констебль, виліз із нього, коли ми підійшли ближче.

– Пробачте, що турбую вас, містере Гаррі, але інспектор Дейлі хоче зустрітися з вами у форті. Він сказав, що справа дуже термінова.

– Боже, – пробурчав я. – Хіба вона не може почекати до завтра?

– Він сказав, що не може, містере Гаррі.

Воллі говорив вибачливим тоном, і я погодився.

– Гаразд, я поїду за тобою в пікапі, але спочатку відвезу додому Чаббі й Анджело.

Я подумав, що Дейлі, певно, хоче поторгуватися щодо своєї частки за невтручання. Як правило, про це домовлявся Фред Кокер, та я здогадувався, що Дейлі хотів підвищити ціну цієї послуги. Ведучи машину однією рукою й притримуючи кермо коліном тоді, коли мені треба було перемкнути нею швидкість, я їхав за червоними фарами «лендровера», який, нарешті, проторохтів по звідному мосту й зупинився на подвір'ї форту.

Раби збудували тутешні масивні мури в середині вісімнадцятого сторіччя. З їхніх широких бійниць стриміли дула довгих тридцятишестифунтових гармат, націлені на протоку та вхід до Великої гавані.

В одному крилі форту містилися поліційне управління острова, в'язниця та арсенал, в інших приміщеннях – урядові офіси й апартаменти президента та інших державних службовців.

Ми зійшли нагору парадними сходами в приміщення чергового, і Воллі провів мене через бічні двері в довгий коридор, потім – сходами вниз у ще один коридор, а звідти – знову вниз нескінченними кам'яними сходами. Я раніше ніколи не був унизу, і мене охопила цікавість. Мури тут мали, либонь, футів двадцять завтовшки. Це, певно, була колись порохівня. Мені здавалося, що за одними з цих товстих дубових дверей, оббитих залізом і потемнілих від часу, на мене чигає Франкенштайн або якесь інше страховище. Ми зайшли в останні з цих дверей, і за ними, як виявилось, чатував не Франкенштайн, але й не менш бридка потвора в особі інспектора Дейлі. Він дожидав нас у товаристві ще одного констебля. Я відразу ж помітив, що при боці в них висіли пістолети. Кімната була порожня, якщо не брати до уваги дерев'яного столу та чотирьох стільців. Стіни були кам'яні, нефарбовані, підлога теж була викладена з каменю. Двері під аркою в задній частині кімнати вели до камер. Освітлювали кімнату голі лампочки на сто ватів, які звисали з чорного електричного дроту, протягнутого між сволоками.

На столі лежав мій карабін. Я здивовано втупився в нього.

Воллі зачинив за мною дубові двері.

– Містере Флетчер, це ваша зброя?

– Ти чудово знаєш, що цей карабін належить мені, – сердито відповів я. – Яку, в біса, гру ти затіяв, Дейлі?

– Гаролде Делвіле Флетчер, я вас заарештовую за незаконне володіння вогнепальною зброєю категорії А. Не маючи ліцензії, ви зберігали в себе автоматичну гвинтівку типу FN, серійний номер 4163215.

– Ти схибнувся, – сказав я і засміявся.

Мій сміх йому не сподобався. Слабкі маленькі губи під його вусами випнулися, як в ображеної дитини, і він кивнув своїм констеблям. Вони, мабуть, заздалегідь дістали інструкції і вийшли крізь дубові двері.

Я почув, як клацнув засув, і ми з Дейлі залишилися сам на сам.

Інспектор стояв досить далеко від мене, через усю кімнату, але я почув, як він розстебнув кобуру.

– А Його Ясновельможність знає про твої витівки, Дейлі? – запитав я, ще всміхаючись.

– Його Ясновельможність покинув Сент-Мері сьогодні о четвертій годині пополудні, щоб узяти участь у конференції голів країн Співдружності в Лондоні. Його тут не буде аж два тижні.

Усмішка на моєму обличчі згасла. Я знав, що це правда.

– А тим часом я маю підстави вважати, що наша держава в небезпеці.

Тепер він усміхався тонко й лише губами.

– Перш ніж ми підемо далі, я хочу, щоб ви переконалися в серйозності моїх намірів.

– Я тобі вірю, – сказав я.

– Я маю тебе у своєму цілковитому розпорядженні два тижні, Флетчере. Ці стіни дуже грубі, і ти можеш кричати, скільки тобі заманеться.

– Ти бридка купа лайна, ось ти хто!

– Ти маєш тільки два способи звідси вийти. Або ми домовимося, або я покличу Фреда Кокера, щоб він прийшов сюди й забрав тебе звідси в домовині.

– І які твої умови, виродку?

– Я хочу достеменно – чуеш, достеменно! – знати, де твої клієнти пірнали, перш ніж ти їх пристрелив.

– Я ж казав – десь біля мису Рафала. Але точного місця я не пам'ятаю.

– Флетчере, ти можеш знайти будь-яке місце з точністю до дюйма. Це твій шанс на порятунок. Ти це знаєш. Я це знаю. І вони це знали. Тому й хотіли тебе позбутися.

– Інспекторе, іди в дупу, – сказав я.

– Крім того, вони пірнали не біля мису Рафала. Ви працювали на північ звідти, ближче до материка. Я цікавився вашим пересуванням і маю деяку інформацію.

– Ми були неподалік від мису Рафала, – вперто повторив я.

— Ну, гаразд, — він кивнув. — Сподіваюся, ти не такий міцний, яким видаєшся, Флетчере, інакше ця справа може затягтися надовго. Але перш, ніж ми почнемо, я не хотів би гаяти час на фальшиві факти. Я триматиму тебе тут, аж поки все з'ясує — попереду в мене два тижні.

Ми пильно глянули один на одного, і в мене по тілі поповзли мурашки. Я зрозумів, що Пітер Дейлі хоче відчувати з цього якнайбільшу втіху. На його губах з'явився вираз жадібного чекання, а очі йому скаламутилися.

— Я здобув великий досвід допитів у Малайї, ти ж знаєш. Чудова робота. Дарує стільки насолоди. Часто найбрутальніші й найсильніші розв'язують язика першими, а всіляка дрібнота тримається довго.

Це було залякування. Я ясно бачив, як його хвилює перспектива покатувати мене. Його дихання стало швидшим і глибшим, а на щоках з'явився свіжий рум'янець.

— Звичайно, нині ти фізично слабкий, Флетчере. Мабуть, поріг болю в тебе значно знизився після твоїх недавніх пригод. Не думаю, що допитувати тебе доведеться надто довго.

Здається, він шкодував за своїми словами. Я підібрався й приготувався до стрибка.

— Ні, — зупинив мене він. — Не роби цього, Флетчере. — Він поклав руку на зброю.

Нас розділяли п'ятнадцять футів. Я володів лише однією рукою, відчував кволість, і позаду мене були замкнені двері, за якими стояли озброєні констеблі. Плечі мені обвисли, і я розслабився.

— Отак краще. — Дейлі знов усміхнувся. — Тепер, я думаю, ми прикуємо тебе до ґрат у камері й розпочнемо. Коли ти стомишся, то лише скажи нам. Гадаю, ти переконаєшся в тому, що мій електричний прилад простий, але ефективний. Це лише дванадцятивольтова батарея з автомобіля, проте я приєднуюватиму її полюси до деяких цікавих частин тіла...

Дейлі простяг руку за спину, і я вперше помітив на стіні кнопку електричного дзвінка. Він натис на неї, і я почув, як за дубовими дверима задзвеніло. Засуви відсунулися, і двоє констеблів знов увійшли до кімнати.

— Відведіть його до камери, — наказав Дейлі.

Констеблі завагалися.

Я зрозумів, що їм досі не доводилося чути таких наказів.

– Виконуйте! – прогарчав Дейлі, і констеблі підступили до мене з обох боків.

Воллі легенько поклав мені руку на поранене плече, і я дозволив їм повести себе до камер. Дейлі йшов попереду. Мені хотілося спробувати свій шанс з Воллі, а що, як вийде?

– Як твоя мама, Воллі? – запитав я, ніби випадково.

– З нею все гаразд, містере Гаррі, – промурмотів він збентежено.

– Вона одержала подарунок, який я надіслав їй на день народження?

– Так, одержала.

Я відвернув його увагу, тобто домігся, чого хотів.

Ми порівнялися з Дейлі. Він стояв коло дверей, які вели до камер, чекаючи, поки ми пройдемо, і раз по раз ляпав кием по своєму стегну. Констеблі тримали мене з шанобою, легенько, невпевнені в собі, і я ступив крок убік, трохи відштовхнувши Воллі. Той поточився, і я, відступивши назад, визволився. Жоден з них не сподівався такого. Я подолав три кроки, які відокремлювали мене від Дейлі, перш ніж вони всі усвідомили, що я роблю. Я загилив інспектора коліном, підперши штурхана всією вагою свого тіла. Я поціливав йому між ніг. Це був чудовий, влучний удар. Хоч яку ціну довелося б мені заплатити за цю втіху, вона не видалася б мені занадто високою.

Дейлі злетів у повітря на вісімнадцять дюймів і стукнувся спиною об ґрати. Потім зігнувся в дугу, притиснувши руками низ живота, й заскавучав, неначе чайник, з якого виривається пара. Я наготувався завдати йому нового удару – тепер уже в обличчя, але констеблі оговталися й стрибнули вперед, щоб мене відтягти. Тепер вони діяли брутально, заломивши мені руку.

– Вам не слід було цього робити, містере Гаррі! – сердито закричав Воллі.

Його пальці вгородилися в мій біцепс, і я заскреготав зубами від болю.

– Сам президент визнав мене невинним, Воллі. Ти це знаєш! – криком відповів я йому.

Дейлі вже випростався, дарма що його обличчя досі було перекривлене від муки, а руки притиснуті до паху.

– Це підла змова, – я знав, що маю лише кілька секунд на те, щоб виправдатися.

Дейлі, хитаючись, наближався до мене й вимахував кием, широко роззявивши рота й

силкуючись заговорити.

– Якщо він посадить мене в камеру, то вб'є мене, Воллі...

– Заткнися! – прогарчав Дейлі.

– Він би не наважився на це, якби президент...

– Заткнися! Заткнися!

Дейлі замахнувся кием, що засичав у повітрі, наче кобра. Він умисне націлився в мою рану, і гнучкий кий ляснув по ній, наче пістолетний постріл.

Біль був нестерпний, і я конвульсивно здригнувся, мимохіть упавши на руки констеблів.

– Заткнися!

Дейлі істерично горлав, знестямившись від болю та люті. Він замахнувся знову, і кий глибоко вгородився в рану, яка ледь-ледь загоїлася.

Тепер я не втримався від крику:

– Я вб'ю тебе, виродку!

Дейлі, досі скоцюрблений, хитнувся назад і заходився розстібати кобуру пістолета.

Те, на що я сподівався, нарешті сталося. Воллі відпустив мене й стрибнув уперед.

– Ні! – закричав він. – Тільки не це!

Воллі нахилився над скоцюрбленою постаттю Дейлі і своєю дужою коричневою рукою перешкодив намірові інспектора.

– Геть від мене! Це наказ! – загорлав Дейлі.

Але Воллі, висмикнув пістолет з кобури, роззброїв інспектора й відступив назад.

– Я тебе вб'ю за це, – прогарчав Дейлі. – Ти порушив свій обов'язок...

– Я знаю свій обов'язок, інспекторе, – Воллі говорив з гідністю, – і він не в тому, щоб убивати заарештованих, – потім обернувся до мене й промовив: – Містере Гаррі, вам ліпше забратися звідси геть.

– Ти відпускаєш в'язня, – Дейлі нетямився від люті. – Чоловіче, я тебе порішу за це!

– Я не бачив ордера на арешт, – урвав його Воллі. – Якщо президент підпише ордер, ми знову доправимо містера Гаррі сюди.

– Ти, чорний виродку, – засичав на нього Дейлі.

Воллі ще раз обернувся до мене:

– Ідіть звідси, – сказав він. – Якнайшвидше.

* * *

Мені довелося довго добиратися до своєї хатини: кожна грудка на дорозі відбивалася болем у моїх грудях. Зі своєї сьогоднішньої вечірньої пригоди я твердо зтямив лише одну річ: хоч що в тому згорткові, затопленому біля Великих Мартинів, але воно може заподіяти такому миролюбному джентльменові, як я, безліч неприємностей.

Я не тішив себе ілюзією, що інспектор Дейлі зробив останню спробу допитати мене. Тільки-но він оговтається від удару, якого я завдав по його дітородних органах, як знову спробує приєднати мене до своєї мережі освітлення. Я сушив собі голову, чи Дейлі діяв на власний розсуд, а чи мав партнерів, і дійшов висновку, що це його особиста ініціатива: він скористався з нагоди, яка йому випала.

Я поставив пікап на подвір'ї і пройшов на веранду своєї хатини. Поки мене не було, місіс Чаббі, певно, приходила, щоб трохи підмести й навести порядок. У бляшанці з-під джему на обідньому столі стояли квіти, але було й дещо важливіше: яйця, бекон, хліб і масло в коробці з льодом. Я зняв свою заляпану кров'ю сорочку й бинти. Кий залишив на моїх грудях опуклі сліди, а рани обернулися на криваве місиво.

Я взяв душ і поміняв пов'язку, а потім, стоячи голий над плитою, наготував повну сковороду яєчні з беконом і, поки вона смажилася, налив собі темного віскі та випив замість ліків.

Я був надто стомлений, щоб стелити собі постіль, тож упав просто на ліжко, міркуючи, чи зможу я працювати в завтрашньому нічному рейсі. Це була моя остання думка перед сходом сонця.

Уранці я знову взяв душ і, ковтнувши дві знеболювальні пігулки й запивши їх холодним ананасовим соком, з'їв ще одну сковороду яєць, а тоді дав на своє досвітнє питання ствердну відповідь. І хоч рухатися мені було важко й нило все тіло, однак працювати я міг. Опівдні я поїхав до міста й зупинився біля крамниці місіс Едді, щоб купити якихось

припасів, а тоді рушив простісінько до Адміралтейського причалу.

Чаббі й Анджело були вже на борту, і «Танцівниця» стояла біля пристані.

– Я наповнив паливом додаткові баки, Гаррі, – сказав мені Чаббі, – вона тепер зможе пройти й тисячу миль.

– А ти взяв сіті для вантажу? – запитав я.

Він кивнув:

– Вони лежать у головній рубці.

Ми користувалися сітями, щоб підняти на палубу важкі слонові бивні.

– Не забудь одягти теплу куртку: з таким вітром у відкритому морі буде холодно.

– Не турбуйся, Гаррі. Якщо хтось і має боятися холоду, то це ти. Чоловіче, в тебе такий вигляд, як десять днів тому. Ти видаєшся зовсім хворим.

– Я почуваюся чудово, Чаббі.

– Авжеж, – пробурчав він, – либонь, як моя теща, – і змінив тему. – А що сталося з твоїм карабіном, чоловіче?

– Поліція забрала його.

– Ти хочеш сказати, що ми виходимо в море без ніякої цяцьки на борту?

– Ще жодного разу ми не мали потреби в зброї.

– Хіба вгадаєш, коли буде цей перший раз? Я почуватимуся без рушниці зовсім голим.

Одержимість Чаббі зброєю завжди дивувала мене. Попри всі мої аргументи, Чаббі так і не зміг повірити, що швидкість і далекість польоту кулі не залежать від того, з якою силою натиснути на гачок. А Чаббі хотів, щоб його кулі летіли якнайшвидше і щонайдалі.

Дика, потужна сила, яку він докладав до зброї, що потрапляла в його руки, давно вивела б з ладу будь-яку рушницю, крім карабіна FB.

До того ж Чаббі не міг натискати на курок з розплющеними очима.

Я бачив, як він не влучив у п'ятнадцятиметрову тигрову акулу з відстані в десять футів,

маючи повний магазин на двадцять пострілів. Так і не вийшло з Чаббі Ендрюса доброго стрільця, хоч він від природи обожнював зброю й усе, що може гучно вистрелити.

– Це буде ніби прогулянка по молоко, сама втіха, Чаббі, от побачиш, – сказав я.

Він схрестив пальці, щоб не наврочити, й пішов чистити мідні частини «Танцівниці», що й так уже сяяли, як сонце, а я тим часом вийшов на берег.

Парадний офіс туристичної агенції Фреда Кокера був порожній, і я натис на кнопку дзвінка на столі. Фред просунув голову з задньої кімнати.

– Вітаю вас, містере Гаррі. – Він скинув піджак і краватку, закачав рукави сорочки й начепив на себе червоний прогумований фартух. – Зачиніть, будь ласка, передні двері й проходьте далі.

Задне приміщення, на відміну від парадного офісу з його банальними шпалерами та яскравою дорожньою рекламою, було схоже на довгу похмуру повітку. Під однією стіною лежали дешеві соснові труни, а в кінці приміщення коло двійчастих дверей стояв катафалк. За непоказною полотняною завісою в кутку містився мармуровий стіл з рівчаками по краях і носиком, щоб рідина стікала у відро на підлозі.

– Заходьте, сідайте. Отут стілець. Пробачте мені, якщо я працюватиму, поки ми розмовлятимемо. Я маю закінчити цю роботу на четверту годину пополудні.

Кінець ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию (https://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=27067633&from=362673004) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.

notes

Примітки

1

Джон Вейн (1907–1979) – американський актор, що його називали «королем вестернів».

2

Фатом (морська сажень) – британська міра довжини, яка дорівнює 6 футів, або 182 сантиметри.